

LA FÉDÉRATION BALKANIQUE

BIMENSUEL

ORGANE DES PEUPLES OPPRIMÉS ET MINORITÉS NATIONALES DES BALKANS

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА
 BALKANSKA FEDERACIJA FEDERACIONI BALKANIK
 ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ FEDERATIJA BALCANICA

بالقاز فدراسیونی

BALKANSKA FEDERACIJA

POLUMJESEČNIK

GLASILO POTLACENIH NARODA I NARODNIH MANJINA BALKANA

Godišnjica diktature u Jugoslaviji

Godinu dana se navršilo, otkako je militaristička čizma oficirske klike «Bele Ruke» i njenoga pokrovitelja, krvavoga kralja Aleksandra stala na grudi naroda Jugoslavije. Punu godinu dana najkrevavijim metodima srednjevekovnih tirana sprovode i dalje beogradski diktatori velikosrpsku imperijalističku politiku u zemlji.

Krajem 1928. g. parola za slobodu i nezavisnost Hrvatske, Makedonije, Kosova, Crne Gore, i ostalih nacionalnih oblasti, bila je postala parolom najširih nacionalno-ugnjetenih masa, zatalasala je ove i povukla u otvorenu borbu sa režimom. Jedinistveni front porobljenih nacija sa srpskim seljaštvom i s revolucionarnom radničkom klasom bio je na putu brzog ostvarenja. I kao pitanje sasvim bliske budućnosti javljalo se rušenje desetgodišnje velikosrpske tiranije i nacionalno i socijalno oslobodjenje svih naroda Jugoslavije.

Velikosrpski imperijalisti pustili su tada na scenu militarističku kliku sa kraljem Aleksandrom, da ova otvorenim diktatorskim metodima zaustavi bujicu masa i dokrajči započeto delo potpunog zarobljenja 8,5 miliona duša čitave desetine potčinjenih nacija. Ubistvo vođja hrvatskog naroda Radića i drugova u sred parlamenta bilo je uvod za niz najstrahovitijih političkih ubistava, koja su se nizala i nižu pod diktatorskim režimom nad borecima ugnjetenih nacija, komunistima, revolucionarnim radnicima, naprednim intelektualcima.

Na 6. januara velikosrpski diktatori zajedno sa svojim pomagačima, krupnim bankarima i veliko posedačima svili nacija, spremaju, svoj godišnji falsifikovani bilans uporedo sa «pobedničkim» pirom, kojim hoće da proslave delo «uređenja» države, delo «nacionalnog ujedinjenja» — u ime čega je tobož diktatorski režim proglašen. Režimska štampa sprema da toga dana opeva pobeđe «ujedinjavajuće» militarističke diktature nad «separatizmom» nacija i da pred inostranim svetom, zapušivši usta celoj opozicionoj štampi, pokaže «sjajnu sliku» budućnosti nove «konsolidovane» države Jugoslavije.

Uzalud je trud diktatora, uzalud more mastila plaćene lakejske štampe Godišnji bilans diktature pored svih cenzura režima, urezan je u svesti svih naroda Jugoslavije i njega je nemoguće ni falsifikovati ni popraviti. On bude u oči svojom brutalnošću i prozirnnošću.

Diktatorski režim bacio je pod vojničku i žandarmsku čizmu sva političko-gradjanska i osnovna čovečanska prava. Uništio je sve javne političke partije, sve klasne radničke organizacije, sve nacionalno-kulturne, humane, sportske organizacije.

Novi režim «reda i konsolidacije» države zbrisao je i poslednje tragove narodne samouprave u opštini, srezu i

oblasti. Proglasio je zakon o zaštiti države osnovnim zakonom u zemlji; zakonom o vrhovnoj državnoj upravi utvrdio je neograničenu vlast diktature kralja i šefa «Bele Ruke» generala Živkovića; zakonom pak o unutrašnjoj upravi stavio sve živo, kao i sav javni život pod svemoćnu vlast policije.

Diktatorski militaristički režim nečuvenom svirepošću progonio je, hapsio, prebijao i ubijao u zatvorima političke protivnike, da uguši svaki glas protesta. 60 pobijenih političkih protivnika: nacionalista Makedonaca, Hrvata, Albanaca, Crnogoraca, Nemaca, Madjara, komunisti i revolucionarnih radnika poznati su u najširoj svetskoj javnosti. Na hiljade pohapšenih, zverski mučenih političkih krivaca čekaju na drakonske osude, a samo 85 do sada izvedenih na sud osudjeni su na 430 i po godine robije i dva na smrt. Koliko još bezbrojno žrtava policije krije tama da se zaključiti po tome, što je dosada pronadjeno sedam unakaženih i obezglavljenih leševa...

Preko leševa i tamnica proglasila je tiranska banda novu podelu države na 9 banovina, iščerečila nacionalna tela svih nacija, da bi veštački stvorila većinu «srpskih» banovina. Preko leševa najboljih sinova ugnjetenih nacija, izgoineći sa pradjedovskih ognjišta stotine i hiljade porodica diktatura je nastavila da srbizira čitave pokrajine: Kosovo, Makedoniju, Banat, Bačku...

U čije ime i u ime kakvih principa žari i pali, kolje i ubija, ništi čitave oblasti i šalje u propast čitave nacije današnji diktatorski režim u Jugoslaviji?

Mi smo do sada u nekoliko mahova naglašavali ciljeve i puteve diktature; potpuno razotkrili njene rukovodeće ličnosti. Mi još jednom podvlačimo te ličnosti i grupe, u ime kojih se danas vlada.

U ime i u interesu jedne militarističke imperijalističke klike, koja prigrabljava trećinu budžeta na vojsku i oružje, spremajuću hegemoniju nad celim Balkanom u službi velikih francuskih imperijalista. U ime bande, koja je pobila preko 100 duša bugarskog življa oko Caribroda i Bosiligrada, da magna Bugarsku na kapitulaciju i koja danas prospira milione na oružanje najmnika u Albaniji da ovekoveči ropstvo Kosova i proširi ga na celu Albaniju, da mesto italijanskog donese veliko-srpsko ropstvo albanskog naroda. U ime bankara, koji sede u vladi i koji su zelenoškim dugom stegli široke seljačke mase za gušu, natovari im 5 milijardi duga i prodaju im poslednju mericu žita i jedini guber za dug. U ime krupnih industrijalaca, koji su pretvorili državu u svoju prećiju i državne kase u svoje, služeći se od naroda otetim novcem, donoseći zaštitne industrijske carine protiv seljaka i varoške sirotinje. U ime veleposednika i feudalaca,

EL 1550

kojima je povraćen najveći deo poseda, a za mali konfiskovan deo već date stotine miliona i prgotovljene nove milijarde. U ime i u interesu kravavoga kralja, najvećeg veleposednika, koji poseduje deset velikih dvorova, mnogo veleposeda — samo jedan od njegovih manjih veleposeda, koji je stekao pod režimom diktature, jeste veleposed kod Demir-Kapije od 2000 ha najbolje zemlje u Jugoslaviji, na kojoj uspeva pirinač, pamuk, južno voće, najbolje groždje, mak itd. i na kome se gaje ergele arapskih konja i najbolje pasmine raznovrsne stoke. Kralj diktator oteo je siromašnim Makedoncima zemlju, na kojoj bi moglo živeti 1000 porodica.

Eto u čije ime i u čijem interesu vlada diktatorski režim. Eto u čijem interesu se sprovodi fašizacija u celoj zemlji, stavljaju pod militarističku i fašističku knutu narodne mase. I to danas nije tajna za te mase. One su svesne puteva i ciljeva diktature i nikakva dreka i buka plaćene štampe, nikakve poklonstvene deputacije, naterane na poklonjenje kralju, ne mogu prevariti nikoga o tome, što narod misli. Ne mogu prevariti o tome, kao što ne mogu prebrisati stvarni ekonomski i finansijski bilans diktature, koji vuče zemlju u finansijski krah, a narodne mase u glad i očaj.

Pasiva trgovinskog bilansa, stotine miliona neplaćene poreze, milijarde letjećih dugova, glad u čitavim oblastima uprkos «dobre žetve», stotine hiljada besposlenih i osiromašenih seljaka, koje traže rada i hleba. Prodavanje šuma, rudnika, državnih preduzeća, monopola, da se dodje momentano do novca i spase od finansijskog kraha, Jugoslavija

pretvorena u koloniju inostranog kapitala — to je stvarna ekonomska i finansijska slika Jugoslavije.

A njenu pravu sliku «unutrašnje državne konsolidacije» ne mogu zakrit ni hapsane, ni mučenja, ni osude, ni ubistva političkih protivnika. Pravu sliku unutrašnjeg stanja u zemlji pokazuje žilava i sve jača borba nacionalnih revolucionara, komunista i revolucionarnih radnika, otvorene pobune seljačkih masa, ubistva poreznika i sudskih izvršitelja, pljačkanje režimskih bogataša i deljenje novca seoskoj sirotinji. U slavu 6. januara režimska policija je pohapsila nove stotine Hrvata i medju njima vodju Radićeve stranke Mačeka. Ali na tu slavu 6. januara milioni porobljenih iz hrvatskog, makedonskog, albanskog, crnogorskog i ostalih naroda, milioni osiromašelih seljaka srpskih kao i nesrpskih nacija, osetiće se čvršći u svojoj odlučnosti i borbenosti nego ikada pre — baš zbog sve većih progona, zbog sve veće ekonomske bede u koju ih je režim gurnuo.

Već tamo i onamo praska po neka puška i bomba ozlojeđenih robova u Jugoslaviji. Oni su rečiti znaci da neće proći dugo vremena a da će se ti pojedinačni pucnji sliti u jednu grmljavinu oružja ugnjetenih naroda, revolucionarnog radništva i siromašnog seljaštva, grmljavinu oružja, upućenog protiv danas najsvirepije i najkrvavije tiranije. I nema drugog izlaza za rušenje te tiranije, do oružane borbe, do ustanka. Ideja oružanog ustanka postala je opšta ideja masa u Jugoslaviji i nema sumnje, da će pir tirana 6. januara biti poslednji pir.

Redakcija

Smrt i teror u Jugoslaviji i na Balkanu

Protestna skupština saveza „Slobodni Balkan“

(Dopis iz Berlina)

Na 13 decembra 1929 priredio je savez «Slobodni Balkan» u berlinskom umjetničkom domu, Bellevue-strasse 3, javnu protestnu skupštinu protiv militarističko-fašističkog nasilja u Jugoslaviji i protiv nacionalnog ugnjetavanja balkanskih naroda, te nacionalnih manjina.

Protestnoj skupštini je predsedao poznati književnik i umjetnik Herwarth Walden, direktor časopisa «Sturm». Prvi je uzeo riječ bivši albanski ministar-predsjednik Fan Noli, koji je ocrtao krvavu politiku uništenja i istrijebljivanja Makedonaca i Albanaca, koju provodi vojnička diktatura u Jugoslaviji pod vodstvom kralja Aleksandra. Pošto Društvo Naroda čuti i ne poduzimlje ništa protiv ovih notornih svirepih zlodjela, kaže Fan Noli, da će samo akcija potlačenih naroda u cilju stvaranja federacije slobodnih narodnih radničkih i seljačkih republika učiniti kraj ovome nepodnošljivom stanju. Pod vladom Ahmeda Zogu, ovog agenta talijanskog imperijalizma i takozvanog «spasitelja domovine», gladije kronično albanski narod, dok «spasitelj» sam troši za sebe 15% svih državnih dohodaka, a 55% izdaje za svoje bandite i plaćenike Dr. Bartošek (Čehoslovačka) pokazuje na moćni upliv pobjedonosne proletarske revolucije radnog naroda u Rusiji na radni narod cijelog svijeta. Gotovo u svim zemljama odgovara buržoazija sa iznimnim zakonima i nasiljem, upotrebljava sredovječne metode mučenja, da iznudi priznanja. Zabranjene se opoziciona štampa organizacije i partije, u Jugoslaviji se raspušta dapače Liga za prava čovjeka. Advokat Fournier-Paris govori o svojim užasnim doživljajima u procesu Kičenevo u Rumunjskoj, pa o utiscima francuskog advokata Bertonu u procesu «52» u Sofiji. Položaj političkih uhapšenika u bugarskim tamnicama je nečovječni. Uhapšenici nose 16 kg teške okove na nogama i rukama. Najmanje «prestupke» i proteste kažnjava se sa samicom u ćeliji-bez svijetla i vazduha, bez ležaja, o kruhu i vodi, u teškim okovima. Kada je Berton želio, da govori sa Francuskinjom Adele Nikolova, koja je 1925 bila osudjena na smrt, jer je dala utočišta nekim revolucionerima, pa zatim pomilovana na 15 godina robije, — nije mu to bilo dozvoljeno. Ali kroz najjače zidove tamnica na Balkanu prodiru bolovi i juci političkih uhapšenika i potresuju savješću radnog naroda cijelog svijeta. Dr. Apfel (Berlin) govori u svom naučnom putu po Jugoslaviji. Posvuda vlada u Jugoslaviji nezapamćeni teror. Svako slobodno izražavanje strogo se kažnjava. Jedan primjer: U Zagrebu se otvara advokatska komora. Kod sastavljanja pozdravnog brzojava kralju predlaže jedan advokat, da se u pozdravu izrazi molba, da kralj povрати građanska prava. Za predlog glasnje više advokata; sutradan su bili svi ti uhapšeni. Za odbranu se javlja 300 hrvatskih advokata. Proces je proveden uz isključenje javnosti, optuženik je bio osuđen. Ova diktatura, koja hoće

da u Jugoslaviji održi hegemoniju Srba nad svim drugim narodima je neumoljiva protiv svake, pa i najblaže kritike. Socijalistička je partija pokopana. Niko ne usuduje javno pristati uz komuniste, ali je poštovanje prema ideji komunizma očito. Krivo izvještavanje njemačke štampe o Jugoslaviji nosi suodgovornost, što je javnost malo upućena u pravo stanje stvari.

Marcel Villard (Francuska) daje tačnu sliku ekonomskog, nacionalnog i socialnog ugnjetavanja makedonskog naroda pod nasilnom vlašću Bugara, Grka, Srba. Patnje su makedonskog naroda tako stare, kao što i njegova borba za slobodu. Njegove su žrtve bezbrjne. Samo u godinu 1928 bilo je u srpskoj Makedoniji ubijeno 300 Makedonaca, u vremenu od 1922—1929 u bugarskoj Makedoniji ubijeno 1500. Preko 1000 makedonskih radnika čami u srpskim tamnicama osudjeni na nekoliko hiljada godina robije. Pomoć može se očekivati samo od borbe cjelokupnog makedonskog proletarijata u vezi sa proletarijatom cijelog svijeta. Samo sa padom postojećeg društvenog reda i uspostavljenjem federacije slobodnih nacionalnih radničkih, seljačkih republika na Balkanu moguće je oslobodjenje Makedonije. Porphyrogenis (Grčka) prikazuje prilike u Grčkoj pod nasilnom vladom Venizelosa i opisuje borbu revolucionarnih radnika i seljaka pod vodstvom komunističke partije i patnje makedonskog življa u grčkoj Makedoniji. Jedan jugoslavenski emigrant iznosi užasnu sliku nasilja srpske hegemonije od postanka Jugoslavije, 3964 ubijena, 40.000 utamničeni. Kroz ovu zadnju godinu dana ubila je fašistička militaristička diktatura 56 politička uhapšenika iz redova nacionalno-revolucionarnih organizacija, u prvom redu iz redova komunističke partije. To je posljedica povjerljivog naloga ministarstva unutrašnjih djela, da se sa komunistima «uredi u tamnicama». Na glave vodećih komunista raspisane su nagrade od 50.000 Dinara. Popis ubijenih, koji je izašao u «Manchester Guardian», vlada je službeno priznala sa ciničkom izjavom, da su ubijeni komunisti. Ova ubistva nisu slomili revolucionarnu volju radničke klase u Jugoslaviji. U borbi potlačenih klasa, naroda i narodnih manjina stoji komunistička partija u prvim redovima. Petrescanu (Rumunjska) razotkriva laž o demokratiji vlade Maniu u Rumunjskoj. Nema slobode štampe, raspuštene su strukovne i revolucionarne radničke organizacije. U Dobrudži i Besarabiji oduzimlje se seljacima zemlja i dijeli medju oficire. Rumunjska je predstraža budućeg imperijalističkog rata protiv Sovjetske Unije.

U smislu gornjih izvoda spomenutih govornika pročitao je advokat Dr. Obuch rezoluciju kao protest protiv nacionalnog i klasnog ugnjetavanja na Balkanu a osobito u Jugoslaviji, a za pravo samoodredjenja balkanskih naroda, za federaciju slobodnih republika radnog naroda na Balkanu, koju je rezoluciju protestna skupština jednoglasno i prihvatila. Nema sumnje da je ova skupština važni politički događaj u borbi protiv terora na Balkanu!

Rudolf Steingut

Odjek izložbe „Smrt i teror u Jugoslaviji“

Diktatura zahtjeva, da se izložba zatvori

Izložba «Smrt i Teror u Jugoslaviji» o kojoj smo pisali u zadnjem broju «Balkanske Federacije» spada u red prvih većih akcija u inostranstvu za podršku borbe potlačenih naroda, radnika i seljaka Jugoslavije protiv militarističko-fašističke diktature. Ova je izložba užasna optužba krvave diktature u Jugoslaviji i isto tako optužba onih «demokratskih» krugova u Evropi, koji na sve ta zvjerstva čute i svojim ćutanjem postaju sukriveci ovih zločina. Pošto je vanjski svijet većinom slabo obaviješten o događajima u Jugoslaviji, groza je obuzela posjetitelje izložbe, kada su na svoje oči vidjeli, šta je još sve moguće u XX vijeku. Tako je jedan poznati vođa lužičkih Srba zahtjevao, da se izložba prenosi iz mjesta u mjesto po cijelom svijetu, da odjekne međunarodni protest protiv diktature u Jugoslaviji. Ljevičarska štampa donijela je opširne izvještaje o izložbi, a ostala štampa registrovala je sa nekoliko riječi činjenicu otvaranja izložbe. Posjetiše izložbu i mnogobrojni jugoslavenski špijuni, fašistički studenti i agenti berlinskog jugoslavenskog poslanstva, ali se ne usudiše, da provociraju radi jake posiete revolucionarnih radnika. Jugoslavensko poslanstvo u Berlinu intervenisalo je odmah kod njemačkih vlasti i zahtjevalo je, da se izložba zatvori. Ovom zahtjevu bilo je i djelomično udovoljeno i policijska uprava zapliienila je četiri slike, koje prikazuju 1. okrutni zakon o zaštiti države sa natpisom: Zabranjujem sva čovječja, građanska i politička prava, itd., 2. karikaturu kralja Aleksandra iz francuskog lista «La Défense» sa natpisom: «Inostrana štampa o diktaturi, 3. sliku kralja sa natpisom: «Odegovorni za sudska ubistva, teror, mučenje, pljačku», 4. povijest dinastije Karadjordjevića u slici «Ubistvom ka vlasti» sa natpisom: Karadjordje Petrović, osnivač vladajuće dinastije, ubio je svoga oca i obiesio svoga brata. Kralj Petar ubio je svoju ženu. Kralj Aleksandar dao je ubiti svog takmaca studenta Čirića. Po njegovom nalogu bio je ubijen pukovnik Apis i dva vodje nacionalnih revolucionera. U sporazumu sa kraljem Aleksandrom bio je skovan plan, da se ubiju vodje hrvatskog oslobodilačkog pokreta Stjepan i Pavle Radić i Gijuro Basariček. Njegovo djelo je i pokušaj otrovanja Pribičevića, vodje opozicije.

Ove izazivačke zaplijene berlinske policijske uprave nisu mogle umanjiti zamašni uspjeh izložbe, naprotiv: interes za izložbu je time samo pojačan. Izložbu je posjetilo 1500 osoba. Posjetitelji su kod izlaza bili pozvani, da se zauzme za ove zahtjeve:

Opća amnestija za sve političke uhapšeničke i osuđeničke!

Međunarodna anketa o stanju potlačenih naroda, narodnih manjina, radničke klase i političkih uhapšenika i osuđenička! Ukidanje svih iznimnih zakona, potpuna sloboda svih političkih stranaka, pravo samoodređenja narodnih manjina!

Potpuna zakonska zaštita za sve političke krivice: osobna i sudska zaštita, potpuna mogućnost odbrane, custodia honesta!

Za vrijeme trajanja izložbe sakupilo se je oko 800 potpisa za ove zahtjeve.

L. P.

Protestni telegrami protiv jugoslavenske diktature

Obelodanjujemo ovde telegrama koje su evropske napredne ličnosti poslali beogradskim diktatorima da protestuju protiv užasnih zverstva.

Ministar-predsednik P. Živković

Beograd

Protestu najvažnijih duševnih radnika Njemačke, pod vodstvom profesora Alberta Einsteina od 5 Oktobra — protiv 39 policijskih ubistva na revolucionarnim radnicima i nacionalnim borcima za slobodu priključuju se sa izrazom najgorčnijeg gnjeva i sa nepokoleblivim zavjetom, da će nastaviti borbu protiv nečovječjeg terora fašističke diktature u Jugoslaviji:

Njemačka Liga za prava čovjeka; Savez «Slobodni Balkan»: režiser Erwin Piscator; Georg Ledebour; Willi Müntzenberg; Dr. Kurt Hiller, Berlin; gospodja Dr. Raissa Adler, Beč; Karin Michaelis, Danska; Albert Fournier, Paris; Henri Barbusse, Paris; Vernochet, Paris; Upton Sinclair, Amerika; biskup Montgomery Brown, Amerika; Ana Luise Strong, Amerika; Diego Rivera, Meksiko; Mrs. Helen Crawford, London; Georg Wood, London; Maksim Gorki, Moskva; pro-

fesor Nejedly, Prag; Arvid Hansen, Oslo; Ture Nerman, Stockholm; Van den Heuvel, Belgija.

* * *

Ubistvo glavnog sekretara državnog Crvenog Krsta Jugoslavije, Vladimira Nešića, usred Beograda, sjedištu vlade i poslanstva sviju zemalja, ogorčuje i buni javno mišljenje cijelog kulturnog svijeta. Nedavno izvršeno ubistvo Bracana Bracanića sa uobičajenim komentarom «ubijen kod pokušaja bijega» je veriga u lancu od 39 ubistva revolucionarnih radnika, intelektualaca i nacionalnih boraca za slobodu, koje je izvršila u zadnjih pet mjeseci policija pod Vašim vodstvom. Okrutnost ovih slučajeva nadmašuje najkrvavija politička ubistva ovog vijeka. Metodi Vaših vlasti, da smatraju sve napredne građane, koji nisu solidarni sa režimom diktature, kao «izvan zakona» i da ih ubijaju kao divlje zvjeri u lovu — izazov je svih naprednih ljudi. Mi podižemo ogorčeni protest i mi ćemo pozvati sve ljude duha svih zemalja na odbranenu akciju, da se već jednom učini kraj ovim zvjerstima u Jugoslaviji.

Prof. Albert Einstein, Prof. Dr. Alfons Goldschmidt, Baron pl. Schönaich, gradski lekar Dr. Maks Hodann, Herwarth Walden, Karlo pl. Ossietzky, advokat Dr. Alfred Apfel, Kurt Grossmann, vladin savetnik na rasp. Meta Krauss-Fessel, Erich Mühsam.

U zemlji pokolja

Na Kosovu

I.

Režim divljih zveri

Dve konstatacije koje je uostalom utvrdila 1913 Karadževićeva misija poslužice ovde da prikažu u najlakonskijoj formi glavne karakteristike veliko-srpskog režima na Kosovu.

a) «... Za vreme mog putovanja od Prizrena do Peći nisam video na obe strane puta nego popaljena sela. Celi ovaj put imao je izgled zverinjaka...» (Izjava bivšeg sekretara N. Pašića).

b) «... Od prvog dana srpske pobjede u Kumanovu izjavio se oficiri zavojevačke vojske za potpuno uništenje Albanaca. Vojska je brzo prihvatila ovu ideju i ona postade bojni lozung...»

Od tada je započeo veliko-srpski režim na Kosovu prvu seriju pokolja od kojih evo nekoliko glavnih:

Između Skoplja i Kumunova (novembar 1912):
3000 Albanaca (uračunavši žene i decu).

U Ferizoviku (novembar 1912):

5000 Albanaca (sem toga decu i žene).

U Senici (novembar 1912):

750 svi prvaci.

U Istogu (srez Peć) u decembru 1912:

90 povezanih, mučenih i bačenih Albanaca pod točkove seoskog mlina. Svi su bili živi iskidani.

U Peći (1912/13):

1500 streljanih.

Treba napomenuti, da su svi ovi zločini bili počinjeni nad pre razoružanom i potpuno pokorenom narodu.

* * *

Ovaj režim masovnih pokolja trajao je sa divljom uzdržljivošću sve do konca 1924, odbivši tri godine austro-bugarske okupacije (1915—1918). Za vreme celog ovog perioda pokazao se srpski vlastodršci prema Albancima okrutnijim od divljih zveri. I doista, brđani iz Lume, utekavši u pećine na planinskim vrhovima, da izmaknu mrcvarstvu, utvrdiše, da njihova nejaka deca ostadoše na životu, živući uz vukove...

Od restauracije veliko-srpskog režima, u 1918 god., doživeli smo, između ostalih, i drugu seriju pokolja.

Ovde nabrajamo samo glavne:

U Plavi i Gusinju (1919):

600 dece, žena i staraca.

U Rugovu (srez Peć) (1919):

400 dece, žena i staraca.

U Podgoru (srez Peć) (1918):

300 dece, žena i staraca.

- U Prištini:
1000 dece, žena i staraca.
U Drenici (srez Vučitrn) (1918—1929):
1200, uračunavši i novorođene.
U Mitrovici (1922):
22 na dan opštinskih izbora.

Za vreme pokolja, koji su izvajani neopisivom negmom događalo se je često, da je bila zapaljena živa cela porodica sa njenom novorođenom decom.

Godine 1920 u jednom selu blizu Peći bilo je ubijeno jedno dete od godine dana u majčinom naručju, u času kada je bednica bežala u šumu da izmakne bombardovanju. Slični događaji ponavljali su se u svim krajevima Kosova... Bilo je slučajeva, između ostalih, da je celo selo bilo srasnjeno sa zemljom i uništeno, dapače i domaće životinje.

B. Pejani

Zatvaranje šefa Radićeve partije

Policija fabrikuje atentate

22 decembra policija je uhapsila u Zagrebu šefa Radićeve partije Vladimira Mačeka nakon hapšenja nekoliko omladinaca hrvatskog seljačkog pokreta: Hadžije, Bernardića, i dr. i dva najvidjenija bivša poslanika Hrvatske Seljačke Stranke: Jelašića i Begića Vilka. Policija je izmislila novi metod za hapšenje Radićevaca. Ona je sama izfabrikovala paklene mašine i podmetnula ih nekolicini Radićevskih omladinaca, da bi mogla, naročito sada pred 6 ti januar iskonstruisati čitavu zaveru i pobaciti u zatvor najistaknutije predstavnike hrvatskog pokreta, misleći da na taj način uguši bujicu otpora koja navire u hrvatskim masama.

Policija je čak pustila da eksplodira jedna takva paklena mašina na 1 decembra, da bi našla opravdanja za progone. Kako je prostački providno nameštena cela ova policijska mahinacija vidi se iz sledećih fakata: Paklena mašina koja je eksplodirala na 1 decembra na Zrinjčevu sadržavala je 300 grama običnog ernog lovačkog baruta. Eksplozija je mogla tek da odbaci kapak od kutije. Na velikim paklenim mašinama, koje su «pronadjene» kod Hadžije i Bernardića, policija je dala izgrvirati slova *Croatia*, da bi poslužilo kao ubedljiviji dokaz da su to hrvatske paklene mašine, a što najočitiije otkriva falsifikat policije.

Nečuvenim mukama bili su podvrgnuti uhapšenici Hadžija, Bernardić i ostali omladinci, kao i Begić i Jelašić da okrive Dr. Mačeka kao organizatora i finansijera ovih «pripremanih atentata». Begić je izboden noževima, i policija je po uobičajenom metodu objavila kako je pokušao samoubistvo sa pisaćeg stola podšefa policije Horvata.

Hapšenje Dr. Mačeka i ostalih istaknutih članova Radićeve stranke — čiji se broj krije, a kojih koje u Zagrebu koje u unutrašnjosti ima na stotine — došlo je kao poslednje sredstvo kojim diktatura misli da slomi otpor hrvatskog naroda. Ovo je hapšenje ujedno pokazalo hrvatskom narodu da ne sme više sedeti skrštenih ruku i ograničiti se na pasivan otpor, već da mora preći u aktivan napad protiv beogradskih dželata. Hrvatski narod mora uvideti, da je pogrešna taktika dati se hapsiti, prebijati i ubijati po zatvorima, onda kada ceo hrvatski narod treba povesti u borbu zajedno sa ostalim potčinjenim narodima i nedati diktatorskom režimu da se pri izdisaju hrani krvlju najboljih sinova svih naroda i revolucionarnog proletarijata i produžava sebi dan. On treba da bude ugušen u svojoj sopstvenoj poganoj krvi. Njega treba ugušiti što pre kao divlju pobesnelu zver koja ne zna granica svome zverstvu.

R. Radev

Divna fašistička družba

Drugoga januara otvorila se u Pragu konferencija jugoslovenskih studentskih udruženja u Evropi. Konferenciju je organizovao beogradski diktatorski režim iz dispozicionog fonda. Jedan od glavnih organizatora bio je Dr. Mladen Handžijev iz Lajpciga, inače desni zemljodolac iz grupe Todorov-Obova plaćenih agenata veliko-srpskog režima.

Cilj je konferencije da s jedne strane podigne opali ugled diktature u inostranstvu a s druge strane, što je upravo i najvažnije, da proklamuje veliko-srpsku imperijalističku ideju velike proširene Jugoslavije obuhvaćajući i Bugarsku.

Dr. Mladen Handžijev obratio se za moralnu pomoć i Hermanu Wendelu, poznatom političkom agentu veliko-srpskog imperijalizma i ovaj se predusretljivo odazvao pozivu

i javlja se kao glavni referent na ovoj fašističko-špijunskoj veliko-srpskoj konferenciji. Doista mnogi nisu mislili da će Herman Wendel tako brzo pasti toliko nisko. Međutim njegov pad je neminovna logična posledica njegove izdaje osnovnih principa pravoga socijalizma: prava nacija na samoopredeljenje. Herman Wendel je naglasio u svome odgovoru Handžijevu, da prihvata njegov poziv u ime Pan-evrope (Brijanove). A u interesu ove je da u nju udje velika i moćna Jugoslavija kao celina.

Doista izvrstan agent imperijalističke teze Brijana i Beneša. Doista retko odvratat socijalfašista.

Agenti i špijuni diktatorskog režima, mladi studenti fašisti, sinovi ubica, ministara, pljačkaša bankara i industrijalaca naseli su u samom početku sa svojim sramnim delom. Svesni sinovi potčinjenih nacija izviždali su ih u početku njihove akcije u nekoliko najvećih mesta Nemačke, tako da se oni nisu ni usudili pokušavati da na javnim skupštinama studenata iz Jugoslavije i Bugarske biraju delegate za konferenciju, već su to familiarno između sebe učinili.

Beogradski diktatori osećaju da tonu i kao davljenici hvataju se za najmanju slamku da bi se spasli. I baš ti njihovi pokušaji spasavanja, kao što je ovaj sa konferencijom u Pragu, pokazuju ih u njihovoj potpunoj golotinji i otvaraju oči i onima koji još do sada nisu bili svesni imperijalističkih težnja veliko-srpskih diktatora na Balkanu.

Bedna je pomoć diktatorima od Hermana Wendela koji je jedini od svih poznatih javnih radnika Nemačke ustao u odbranu diktature i o kome vlada nepodeljeno najgore mišljenje u svima krugovima naprednih Nemaca.

Ovakve konferencije kao Praška treba da budu signal za sve studente potlačenih naroda da se organizuju u svoja nacionalna udruženja i zajednički počnu aktivno pomagati borbu radnih masa svojih naroda u zemlji. Žalosno će biti ako studenti Hrvati, Makedonci, Crnogorci i dr., kao i napredni srpski studenti na strani, budu i dalje ostajali u fašističkim jugoslovenskim udruženjima — iz izvesnih oportunističkih razloga, što će biti progonjeni od diktatorskog režima i na strani i pri povratku u zemlju. Oni takvim oportunističkom omogućavaju veliko-srpskoj diktaturi, da predstavlja pred inostranom javnošću kako su svi studenti sa diktaturom i sa njenom veliko-srpskom Jugoslavijom zadovoljni. Bez žrtava nema nacionalnog oslobodjenja, i žrtve koje studenti imaju da podnesu u borbi za nacionalnu slobodu jesu manje od žrtava koje radne mase njihovih nacija u zemlji podnose svakodnevno: deset godina pod maskiranom veliko-srpskom diktaturom i godinu dana pod otvorenom militarističkom-fašističkom diktaturom najkrvavijom u istoriji Balkana.

N. Matijević

Vilko Begić ubijen?

Svi saučesnici u famoznoj »bombaškoj« aferi zagrebačke policije već su stražarno — vezani u lancina — sprovedeni u Beograd i tamo je podignuta protiv njih optužba radi veleizdaje po srpskom krivičnom zakonu »o otačestvu«. U optuženičkoj listi nema imena Vilka Begića.

Zagrebačka je policija bila mišljenja, da će najbolje uvjeriti svijet o ispravnosti svojih optužaba, ako kaže, da je aktivni i agilni Vilko Begić bio stvarni izvršitelj onih djetinastih atentata sa lovačkim barutom. Ona je trebala njegov izkaz, kojim bi opteretio Dr. Mačeka kao organizatora ovih atentata i kao pogibeljnog finansijera, koji sa 5000 Dinara finansira ove čudnovate bombe, koji imaju vremena, da na svojim bombama urežu slova *Croatia* i da ih metnu pod most dva dana prije nego li treba, a onda nemaju ni časa, da pogledaju, hoće li te bombe da i eksplodiraju. Stoga je policija tukla i prebijala Begića nečovječno, dok nije pred policijom iskazao, da je Dr. Maček duševni inicijator ovih »veleizdajničkih« djela i nakon toga iskaza nestaje — Vilka Begića. Njegovi ga uhapšeni drugovi više ne vidješe, njegovi prijatelji i njegova rodbina ne može o njema ništa da dozna. Svako je ovdje uvjeren, da je policija jednostavno ubila Begića i neće da dade o tom ubistvu nikakva obavještenja. Da je to policija u stanju da učini, o tom ne sumnja niko, a da je to i učinila — to potvrđuje indirektno i sam šef zagrebačke policijske uprave.

Ovih je dana pozvao šef zagrebačke policije zloglasni Dr. Janko Bedeković na telefon Dr. Ivana Pernara, sadašnjeg vođu Radićeve stranke, koji se još nalazi na životu i ako sa razbojničkom kuglom ispod srca — dar kralja Aleksandra — i koji je još jedini na slobodi od članova vodstva HSS i kazao mu: za svaku našu glavu (t. j. režimsku) past će vaših deset.

Na upit Pernarov, zašto policijski šef baš to njemu kaže, ovaj mu je odgovorio, jer će onda njegova misao i volja doći do znanja na pravom mjestu.

Gotovo u isto doba kazao je kralj Aleksandar jednom uvaženom književniku i novinaru, vodji najvećeg građanskog novinskog koncerna u Hrvatskoj, prilikom jedne audijencije, da on zna, da ga Hrvati neće za kralja, ali... nadodao je kralj u pobesjelom tonu. Sada njegovi dželati izvršuju tu njegovu prijetnju. Isvršuju je na svirepi, karadjordjevski način. Počela je da djeluje ona glasovita »ubila ga tama« Ovdje se vrše zatvaranja svaki dan, hapšenja na buljuge. Niko ništa

ne zna, šta se događa sa uhapšenima netom se za njima zatvore vrata policijskih uza. Mjesecima ne izvode se optuženi i osumnjičeni na sud, dok ih tragom nestane. Postupak je sa uhapšenima takov, da se je trgnuo i sam ban Silović i nastojao, da interveniše kod policije, da se ljude barem ne mrevari na mrtvo ime i ne prebija smrtno. Za to je bio odmah pozvan u Beograd, bio užasno izgrdjen i Pera Živković mu zapretio, da se ne mijša u ono, što ga se neće. I sada taj covjek okrutnog srca i krvavih ruku čeka svoj pakrački dekret (t. j. otpusnicu) radi svoje blagosti.

Krešimir Ivačić

БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЈА

ДВУСЕДМИЧЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА ПОТИСНАТИТЕ НАРОДИ И НАЦИОНАЛНИТЕ МАЛЦИНСТВА НА БАЛКАНИТЕ

Годишнината на југославанската диктатура

Година вече измина, от како воената клика от «Белата Рјка» и крвавиот крал Александар притиснаха грдите на живущите в Југославија народи с техния тежок ботуш.

В края на 1928 год. бе издигнат лозунга за свободата и независимоста на хрвати, македонци, косовци, черногорци и др. националности от Југославија, лозунг, който постави тия последните в открита борба с режима. Единия фронт между потиснатите народи, селяните и работническата класа беше в процеса на своето бързо реализиране. Освобождението на казаните народи и класи беше предстојаче.

Великосрбските империалисти, проче, дадоха всичката власт на воената клика на крал Александар, за да може тая последната с крути методи да възпре раздвижването на масите. Убиството на водача на хрватскиот народ Степан Радич и неговите другари в самиот парламент бе предвестник на серия от политически убийства, извршени впоследствие, на национал-революционери, комунисти, работници-революционери, интелегенти и др.

На 1 јануари тази година великосрбските диктатори, банкери, големи землевладелци от всички националности в Југославија ще празнуват својата «Победа» и «редаг», който донесе «националното единство», когото диктатурата прокламира. Правителствената преса иска да представи този ден како ден на победа на «националното единство» срещу «сепаратизма», ден на «светлото бъдеще» на «консолидираната» Југославија. Напрадни са, обаче, усилијата на диктатурата. Баланс на првата годишнина на воената диктатура е ясно отпечатан в сжзанието на всички народности в Југославија, така че никаква фалшификација и цензура не могат да го изменат.

Диктатурата унищожи с бруталност всички граѓански права, политически партии, работнически — класови организации, национал-културни таквива, множество хуманитарни и спортни организации. Новиот режим на «Ред и Консолидирање» унищожи окончателно и последните следи на државното, окрјажно и провинциално самоуправление. Закона за защита на државата е првиот и основен закон в Југославија: тој узаконява диктатурата на крал Александар и на шефа на «Белата Рјка», генерал Живкович. Всеки глас на протест е задушен с строг затвор. Убиствата на 60-те македонци, хрвати, албанци, черногорци и др., на комунисти и работници — революционери са вече навршно известни в чужбина. Хиляди национал-революционери и работници са безочовечно изтезавани, политическите затворници са жертва на жесток терор и тежки присјди: 77 са вече осјдени — двама (2) на смјрт и останалите на 380 години затвор.

7 (седем) трупа беа вече намерени.

Воената банда в Југославија прокламира «бановините», за да постигне така единството на всички потиснати народности. Чрез убиствата на нај-добрите синове на всички националности, чрез прогонване на цели фамилии от родните им огнища, диктатурата иска да сјорбизира Косово, Македонија, Банат и др. От чие име и в името на кој принцип воената клика убива масово и иска да данационализира цели народи и области?

Ние имаме често пати случаи да посочим отговорноста на диктатурата, на тия които убиват. Днес ние ги сочим още веднж пред светата јавност.

Днес управљава воената клика, която поглъща 1/3 от целиот државен буџет. Тази клика е преку агент на францускиот империализам на Балканите. Та е, която уби повече от 100 бжлари на границата при Цариброд и Босилеград, за да принуди Бжлгария към отстъпки. Сјщата банда изстребља албанците от Косово и се мјчи да завладее цела Албанија. В интереса на финансевите магнати, тја ограби целото селско население, отне имотите на това последното и го хврли в непоносима мизерија, тја даде всички права и възможности на големите индустриалци — джлни господари на државите каси, покровителствувани с многу закони за мита и пр. — за сметка на работниот и селскиот народ. Тја управља в интереса на крвавиот крал Александар, сам голем землевладелец, сопственик на 10 големи чефлици (този от Демир-Кашия, Македонија, има ловжрхност от 20.000 декара, и представља богати, плодородни оризови полета, памукови плантации и пр., с богат инвентар; само това владение на крвавиот крал би позволило да се препитават повече от 1000 македонски семейства).

Ето силите, които управљват с насилне, воена диктатура и фашизам народните маси в Југославија. И това масите го знаат днес. Нито продажната преса, нито делегациите, които ще поднесат на крало техниот «верноподанически чувства» — депутации, проче, силом сјставени — нема да излжжат народа. Ницо не ще излжжи народа врху тежкото положение, в което се намира страната, поставена вече пред прага на финансов банкрот.

Пасивен буџет, милиони динари несборан данжк, милиарди от висяци джлгове, хронически глад в цела Југославија, врхуреки «добрата реколта», стотици хиляди безработни и крайно обеднели селяни, фалити и разпродажби, изчисљавајци се на милиони, — ето печалното положение, в което се намира днес Југославија. Тја представлява, в действителност, една колонија на чуждестранниот капитал.

Истинскиот лик на «консолидацијата» може да се види во оските затвори, от постоянните арести, присјди, изтезанија и предумишлени убийства на политическите противници. За истинското вржрешно положение може да се сјди по «постояната, надигаща се борба на национал-революционерите, на комунистите, революционерите-работници, революционните повдиганија на широките селски маси, убиствата на бирници и др. В денат на годишнината, воената клика арестува стотици хрвати, между които и водача на Радичевата партија — Мачек. Но на тази имено годишнина милиони потиснати македонци, хрвати, албанци, черногорци, слованци и др. бедни селяни от целата страна, ще обединат своите усилия в един фронт, за да водат още по-сигурно својата обща борба против воената диктатура.

От време на време се чува тук или там ехото на един куршум, даден от робите, доведени вече до отчаяние. Това е сигналот, че скоро потиснатите от воената клика народи и малцинства, работниците и селяните ќе обединат своите сили, за да оправят последниот и смјртен куршум в грдите на тираните от Белград.

Идејта за вржрженото вјзтание обхваща все повече и повече широките маси и нема никакво сжмнение, че празника на 6 јануари тази година ќе бјде последниот празник на крвополците от воената клика.

Редакцијата

Убийства и терор в Югославия и на Балканите

Протестна акция на Съюза «Свободен Балкан»

(Кореспонденция от Берлин)

На 13 декември 1929 год. Съюза «Свободен Балкан» организира в Берлин едно протестно събрание против фашистката воена диктатура в Югославия и против режима, при който са поставени потиснатите балкански народи и национални малцинства. Изнесените от ораторите материали и ехото, което това събрание имаше, му дават характер на най-важната в последно време организирана в чужбина манифестация против балканския фашизъм.

Събранието се председателствуваше от известния писател и художник, г-н **Х. Валден**, директор на списанието «Щурм».

Пръв взе думата, г-н **Фан Ноли**, бивш албански министър председател.

Той описа ужасния режим, на който са подложени македонците и албанците в Югославия. Военната диктатура иска да сърбизира тия народи, като ги преследва и изстреблява. Оратора посочи предателската роля, която Ахмед Зогу играе като агент на италианския империализъм. Албанския народ е изложен на хронически глад, когато фашивия спасител на Албания, Зогу, задържа 15% от общия държавен бюджет лично за себе си. Покровителя на Зогу, Мусолини готви война на Балканите. Единственото спасение за потиснатите балкански народи, заключи оратора, е в съюза на свободните работнически и селски балкански републики.

Думата се даде на адвокат **д-р Бартошек** (Чехославия).

Той изтъкна влиянието на победоносната руска революция върху работните маси в целия свет. Световната буржоазия отговори навсякъде с насилие и изключително законодателство, терор и средновековна инквизиция. Целата опозиционна преса, работническите и партийни организации, дори Лигата за човешки права в Югославия, са разтурени. Оратора илюстрира жестокостта на военната диктатура в Югославия с много потресни примери.

Трети по ред взе думата адвокат **А. Фурни**, бивш депутат от француския парламент. Той предаде впечатления си от своето пътуване преди три години в Ромъния, където бе заминал като защитник в паметния Кишиневски процес. Още в Букурещ, обаче, той е бил арестуван, тормозен и изгонен от страната. Фурни прочете впоследствие едно писмо от депутата адвокат от Париж А. Бертон, с което последният се извинява, че не може да вземе лично участие в това протестно събрание. Писмото на Бертон рисува безчовечния терор, на който систематично са подложени политическите затворници в България и обвиняемите по процеса против 52-та, на който процес той присъства известно време като наблюдател.

Д-р Апфел, адвокат от Берлин, председател на Международната Юридическа Конференция, посочи на събранието редица примери за жестокостите на югославияската диктатура; той изнесе много факти, които лично е събрал на самото място, през време на своето пътуване, преди няколко месеци на Балканите. Особено подчерта скандалния факт за арестуването на един адвокат от Загреб, който бе направил предложение да се иска, в поздравителната телеграма до крал Александър, възстановяване гражданските права на народа. Думите на оратора, с които той посочи, че балканските потиснати народи не могат да очакват нищо от Обществото на народите, беха посрещнати с живи ръкоплескания. Общественото мнение трябва да следи с будно око Балканите — този път, който носи постоянна опасност от война, заключи оратора.

На трибуната се яви парижкия адвокат **М. Вилар**.

Той нарисова с живи краски непоносимото економическо, социално, и национално робство на което е подложен македонския народ в България, Гърция и главно в Югославия. Жертвите на този народ в борбата му за освобождение са безчетни. Само през 1928 год. са избити повече от 300 македонци в Македония под сръбско иго, а през времето от 1922 до 1929 год. — повече от 1500 души в Македония под българска власт. Около 1000 души трудящи се македонци са хвърлени в сръбските затвори, осъдени на хиляди години затвор. Този народ не може нищо да очаква от балканските диктатори — негови убийци, нито от великите европейски сили. Единственото негово спасение, заяви оратора, е в единната борба на работния македонски народ с трудящите се маси от целия свет за създаването на съюза на свободните работнически и селски балкански републики.

Оратора Вилар бе последван от атинския адвокат **Порфиригенис**, който описа режима на насилие на Венизелос в Гърция. Той посочи на постоянния ръст на фашизма на тази

страна и страданията, които понася македонския народ от Македония под Гърция.

Един югославянки емигрант взе думата, за да нарисува режима на насилие и кървав терор на сръбските империалисти и шовинисти, от деня на създаването на тая държава. 3964 убити и 40.000 затворници записа тази хегемония, каза оратора. Само в последната година военната диктатура избя 56 политически затворници — национал-революционери и членове на комунистическата партия. За главата на всеки водач — комунист се предлагат 50.000 динара възнаграждение! Листата на избитите, публикувана в «Манчестер Гвардия» биде официално призната, но фашистите цинично добавят, че това са «комунисти». Военната диктатура, обаче, не може да пречупи революционната воля на югославиянската комунистическа партия и комунистическа младеж. Тия последните стоят на предно място в борбата, която потиснатите народи и национални малцинства водят за своето освобождение.

Последен взе думата букурещкия адвокат **Патраскану**. Той характеризира лъжливата «демократия» на Маниу. Свободата на печата е суспендирана, революционните работнически синдикати са разтурени. Селяните в Добруджа и Бесарабия са ограбени, имотите им са официално раздадени на колонистите. 350.000 безработни са без никаква държавна помощ. Опасността от открит, брутален фашизъм е много близка. Ромъния е преден пост на подготвявяваната империалистическа война срещу Съветския Съюз, заключи оратора, изпратен с живи ръкоплескания.

Една резолюция против националното и класово потисничество на Балканите, за самоопределението на балканските народи, за свободния съюз, Федерацията на трудящите се маси на Балканите бе прочетена от германския депутат, адвокат д-р Обух и гласувана единодушно от събранието.

Нема никакво съмнение, това събрание е един важен акт, една жива демонстрация против насилието и терора, който царуват днес на Балканите.

Рудолф Щайнгут

Жените и мира на Балканите

(Кореспонденция от Лондон)

Английската секция на Интернационалната Лига за Мир и Свобода бе взела инициативата да организира една конференция върху Балканите.

Най-напред беше изслушана Мис Вилсон, живела дълго време в Македония под сръбско иго. Тя очерта историята на македонския народ, говорейки с жива симпатия за неговите обичаи и живот. Мис Вилсон е била също в София, гдето е срещала много македонки, емигрантки от Югославия. Тя разбира сръбски и макар да е живела много близко до македонския народ, не е добре осведомена върху балканската политика и върху сръбската диктатура. Тя е от тези, които верват, че диктатурата в Югославия е довела щастливч промени за народа. Тя верва, че там царува порядък и че всички там се чувствуват много добре. Може би, намирайки се там, тя не е имала случай да слуша за жертвите на политическия терор. Наистина, често пъти тъкмо в самата страна не се знае това, що в нея става, освен ако човек желае на всяка цена да го знае или има един опитен политически усет.

След Мис Вилсон, Камил Древе, идваща от Франция, направи, на английски език, едно изложение върху положението на Балканите. Изоставяйки чисто македонския въпрос и избегвайки да разглежда въпросите от гледане на тяхното локално значение, тя се опита да постави балканския въпрос по-иначе.

Да се интересува човек от една или друга балканска страна, каза тя, е необходимо, защото с помоща на тези частични изучвания може да се съберат данни за общото положение.

Тя намира, обаче, че Женската Международна Лига за Мир и Свобода трябва да предприеме една друга акция. И тя изложи цел един план за междубалканска акция между младежта и женските сдружения. Тя поясни, че Лигата не може да разчита на «Малката Антанта», а само на една голема антанта на младежта, с оглед да поднови балканската атмосфера и да направи възможен и осъществим съюз на балканските народи. Госпожа Древе, която е пропътувала крайния Исток и цела Европа, напомни проблемите, които се поставят и другаде, но които са особено изострени на Балканите: Националните малцинства, границите между балканските страни, размена на населенията, ликвидация на имоти, исканията за обединението на македонския народ и др.

Тя подчерта отговорностите на великите сили, техното империалистическо съревнование и необходимоста за балканските народи да се обединят, за да уреждат сами своите съдбини.

Споolja Древе, която е имала възможност да констатира засилването на милитаризма и фашизма в цела Европа, посочи колко тия фактори за насилие заплашват всеки момент световния мир.

Съюза на балканските народи, каза тя, Балканската Федерация, не е още близък. Но трябва да се работи, за да се направи той осъществим. И тя изложи един план за работа на Балканите, създаване секции на Интернационалната Лига, създаване връзки между тия последните, за да се формира една общобалканска съвест. Така, според референтката, трябва да се работи за мира.

Публиката бе съставена в големата си част от хора, познаващи една или няколко от балканските страни.

Поставените въпроси предсавляваха голем интерес за тези присъстващи.

Г-н Рене Шмит, Бриоту, Савоник, Горбет Асби и други лица — феминисти и пасифисти — и членове на Лейбър Парти, слушаха с интерес и симпатия ясното и увлекателно изложение на г-жа Древе.

Интернационалната Женска Лига, която успе да се заинтересова от Китай и от колониалния въпрос въобще и която води в този момент кампания в Англия, Германия, Франция, Холандия и Женева против опиума и другите упойки, се посочва като една организация на жени, която вън от партийната им принадлежност търси средства, за да осигури мира. Едно от тия средства е именно Съюза на балканските републики.

Това беше едно твърде интересно събрание, председателствувано от Мис Куртней, което дава надеждата на балканските народи, че общественото мнение в чужбина се осветлява правилно, за да може да даде своето съдействие за осъществяването на балканския съюз.

П. Вилямс

Интернационалната Юридическа Конференция

Интернационалната Юридическа Конференция, която заседаваше в Берлин от 8—12 декември м. год. е едно събитие от големо значение за работническите и селски маси, за потиснатите народи, националните малцинства и колониалните и полуколониални народи.

Знаменити юристи — без разлика на партия, раса и религия, — университетски професори, големи адвокати, работящи в полето на юриспруденцията и известни публицисти от повече от 20 страни взеха участие на тази конференция. Потиснатите балкански народи и национални малцинства беха също представени на конференцията.

Много въпроси от първостепенно значение за ежедневните борби на работническите маси и потиснатите народи беха поставени на дневен ред.

Особено основателно беха изследвани въпросите за изключителното законодателство, съдебната и административна практика, затворническите режими, както и положението — от гледище на законодателство и практика — на потиснатите и колониални народи. За първи път една международна юридическа конференция, изостави сухите текс-

тове и абстрактните формули, за да стъпи върху здравия терен на живата действителност, който единствено интересува работническите маси. Конференцията анализира основно положението на потиснатите маси и народи, процеса на класовата борба и констатира, че «правото» в всичките му форми-писани текстове и практика — не е било никога «абсолютно и божествено», както метафизиците искат да го представят, а един прост израз на интересите на владеещите класи, въпрос на сила.

Работата на конференцията бе сериозна и тежка. Събраните юристи гребваше да изследват законите и практиката на почти всички страни в света, за да ги съпоставят и изучат сравнително. Често тия закони и положения, между впрочем, са еднообразни в техната същност, различаващи се само по форма и подробност. Конференцията изпълни своята задача достойно. Всички въпроси беха трижливо изследвани и предложените по тех резолюции единодушно гласувани.

Конференцията посвети особено внимание на Балканите. И с право. Защото на Балканите потиснатите народи и национални малцинства и работните и селски маси са жертва на един жесток фашистки режим, на един безчовечен бел терор, денационализация, колонизация и физическо изтребление. Конференцията не можеше да не спре вниманието си върху този кълт, възел на постоянни смутове, които могат да компрометират мира. Много оратори, между които адвокатите Биляр и Фурни (Франция), Бартошек (Чехославия), Милиоли (Италия) и балканските делегати изнесоха поразителни документи против убийците от Белград, София, Атина, Букурещ и Тирана.

Установи се безспорно, че изключителното законодателство и практиката на жесток, варварски терор, които царуват в тия страни, са безпримерни. Човек се срамува да носи това име, когато констатира произволите на тия диктатори, които избиват масово своите собствени народи. Доклада на адвоката Бергон, който присъствува в началото на процеса против 52-та в София, произведе потресающе впечатление. Жестокостите на българския фашизъм, изнесени пред конференцията от казания французски адвокат, извикаха дълбоко впечатление у всички присъстващи, които спонтанно и единодушно решиха да отправят на председателя на съда една протестна телеграма.

Конференцията даде, между другото, един твърде реален резултат: основа се една международна юридическа организация, която ще се бори срещу безаконията, чиито жертви са работническите маси и потиснатите народи и ще подпомага борбата на тия последните против техните потисници и експлоататори.

Между другите практически задачи, които новата организация си поставя за цел, нека споменем преди всичко за интернационалната анкета върху затворническия режим и положението на политическите затворници, която се реши да бъде извършена.

Ние верваме, че потиснатите маси и народи ще имат в лицето на тази нова организация един истински приятел и верен защитник, който ще се бори против скандалната практика на господствущите класи, подмагайки жертвите на тия последните.

Поради това именно, ние мислим, че е длъжност на всеки честен и независим юрист и убеен противник на фашизма да влезе в редовете на новата организация, ако иска да даде една истинска помощ на работническите и селски маси и на потиснатите народи.

Жан Буке

FEDERACIONI BALKANIK

DY-MUJËR

ORGAN I POPUVET BALKANIK TE SHTV.PUR E I MINORITETEVE NACIONAL

Vendi klassik i masakrave KOSOVA

I.

Nën sundimin e egersinave

Dy konstatime në mes tjerësh, të shquм më 1913 prej misionit Karnegi: këta janë tue rrujtë gjithnji vleren e tyre për të na sberbye qi t'i jepim këtë, krejt shkurtas, karakteristikat kryesore të sundimit serb në Kosovë.

a) «... Neper udhtimin t'im prej Prizrenit në Pejë nuk kam paa, në të dy anët e rruges, veç se katunde të djequn. Krejt kjo rrujë i kishte të dukmet e njëj bulvardi të gjerave të gjahtume...» (nga deklaratat e botume prej njëj ish-sekretari të Pasiqit).

b) «... Qysh prej dites së parë qi pasovi ngadhnimin serb në Kumanovë, officirat e ushtris së invadimit u dekla-

ruen per farrosjen e plotë të shqiptarve. Kjo ide u pranue shpejt nga ushtria dhe u transformue me një fjalë urdhërimi të vertetë...»

Kështu pra, regimi serb në Kosovë fillovi neper një varg masakrash prej kah po i notoim ata ma në shëj:

Ndermjet Shkupit e Kumanovës (Nanduer 1912):

3000 Aty mbrend gra, fëmij e pleq.

Në Prishtinë (shumica katundarë) (Nanduer 1912):

5000 Vetëm burra...

Në Frejzovic (shumica katundarë) (Nanduer 1912):

600 Vetëm burra...

Në Senicë (Nanduer 1912):

750 krejt krënët e katundeve e sidomos të Peshterit.

Në Istog (një katund i Pejës) (Dhetuer 1912):

90 Duer e kambë të didhne, pasi u martirizuen mirë e mirë, u lshuen neper luginat e mullinit dhe u cop-tuen per së gjalli...

Në Pejë e nder rrethet e Pejës (1912/1913):

1500 Vetëm burra...

Asht per t'u shënue se krejt këto mixorina janë veprue kundra popullatave të çarmatime dhe të shtrume.

Ky sundim masakrash vijovi me një ngultësi të çuditëshme deri më fund të vitit 1924, me përjashtim të tri vjetëve të okkupates austro-bulgare (1915-1918). Neper krijt ket periudë drejtusat e Beligradit u distuen kundrejt shqiptarve shumë ma të egjër se vet egersinat: burrat e Lumës që i futen fëmijit e tyne neper shpella në maje të maleve konstatuen se kalamajt

jetuen në shoqni me ugët e me muejpa u cop-tue prej këtyne të mbramve...

Qysh prej restaurates së këtij sundimi më 1918 e deri më fund të vitit 1924, kemi regjistruë, në mes tjerësh, një varg të dytë masakrimesh. Jah këtu ma të kryesorët:

Në Plavë e në Gusijë (1919):

600 Vetëm graa, fëmijë e pleqë.

Në Rugovë të Pejës (1919):

400 Vetëm graa, fëmijë e pleqë.

Në Podgriç të Pejës (1918):

300 Graa, fëmijë e pleqë.

Nder rrethet e Prishtinës (1921):

1000 Graa, fëmijë e pleqë.

Në Drenicë të Mitrovicës e të Vulçitrinit (1918-1924):

1200 Graa, fëmijë e pleqë.

Në Mitrovicë (1922):

22 Rreth arkave të votimit per zgjedhjet e bashkis...

Neper këto massakra, t'ekzekutume me një gjak-ftohtësi per t'u habitë ka bā vaki shpesh herë që krejt një familje, pa i kursye dhe foshmjet në gjë të nānave, të digjet per së gjalli tue i a mbyllë dyrët e shpis...

Më 1920, më një katund afër Pejës një foshnje njëj vjeçe u cop-tue me syngi në gjë të nānes së vet që ishte vra një ditë përpara duke hikë per kah pylli kur katundi bombardohej. Kso tragedira janë persëritë me forma gjithfarësh në çdo krahinë të Kosovës. Ka bā vakii, në mes tjerash, që krejt një katund të rrafshohet tue permbyse dhe gjānë e gjallë...

Madridë, më 23. XII. 1929.

Bedri Pejani

Reforma agrare dhe imperializma italiane në Shqipëri

Siç e kemi thënë shumë herë, politika e qeverisë shqiptare, si e brëndëshmjia ashtu edhe e jashtëmjia, caktohet pas direktivave që vinë nga Roma. Kapitalistet italianë kanë shtënë në dorë, me anën e Bankës «kombëtare», të huas 50 milionësh, dhe të një sërë koncesjonesh të tjera, pozitat kryesore në jetën ekonomike të Shqipërisë. Imperialistet italianë duan t'a përdorin Shqipërinë si burim materjesh të para për industrin e tyre dhe sidomos si bazë territoriale për të vendosur tepëricën e popullsisë që toka italiane nuk është në gjendje të ushqejë. Këto qëllime ata duan t'i realizojnë duke blerë tokë në fshat e gjëra pjellore te Shqipërisë ku të mund të vendosin emigrantë italianë. Përfaqësionjësit e borgjezisë italiane nuk e fshehin se kështu e kuptojnë «ndihmën» që Italia duhet t'i japë shvillimit ekonomik të «aleatës së vogël përtej Adriatikut». Për këtë na siguron vetë i vetillaj i Duces, Arnaldo Mussolini, i cili s'ka shumë kohë që shkruante «Italiën s'kanë persë të emigrojnë në vëndet e largë përtej Atlantikut kur këtu afër nesh ndodhen tokë të papunuara». Një tjetër politikan fashist e plotëson dukë thënë «në duam një Shqipëri «independente» po jo me 800.000 rrymë po me 7 milionësh».

Mirëpo siç e dimë shumica e tokëve në Shqipëri është proprietat i bejlerëve dhe i agallarëve. Këta punojnë vetëm një pjesë të këtyre tokëve me anën e bujqve. Marëdhënjet midis beut dhe bujkut janë bazuar mi tradita medievale të trashëguara që nga kohrat e Sulltanit. Sot bujku ka mbetur në mëshirën e proprietarit, i cili e rjep sa të mundë dhe kur i shkrepet e përzë edhe nga shtëpia. Beu edhe agaj i janë qepur bujkut si sulyke dhe nuk e lenë të vejë përpara. Ata formojnë një klasë parazitësh të denuar prej historisë të çduket si klasë sundonjëse. Duke ndërjer këtë rezik që po u turet ata kapen me tërë forcën e një të dëshpëruari pas privilegjeve të tyre medievale; edhe çdo ndryshim në konditat e ekspluatimit të bujkut nga an e tyre ata e quajnë si humbje të këtyre privilegjeve. Dhe me që set në Shqipëri po fryn er e kapitalizmës, e cila lyp ndryshimin e raporteve feudale që lidhin bujkun me proprietarin, pjesën më reaktionare të bejlerëve dhe agallarëve i kanë zënë ethet, me që ata nuk duan të sakrifikojnë as një qime nga privilegjet e tyre, qoftë edhe për të shpëtuar nga një katastrofë e sigurt.

Mirëpo gjer sa toka të jetë në duart e bejlerëve, imperialistet italianë s'munt të realizojnë planin e kollonizimit të Shqipërisë që kanë nisur. Kapitalistet italianë nuk munt t'i blenë çifligjet e bejlerëve me qënë se nuk kanë siguruar akoma ndryshimin e njëjës së Statutit që ndalon të huajt të

blenë tokë jashtë qyteteve. Sistemi i ixharit për 25 ose 99 vjet ata nuk i kenaq. Në Shqipërinë kolloni italiane ata duan të jenë zotër të plotë të tokës. Një gazetë fashiste, duke përshkruar punën që ka organizuar shoqëria italiane «Ajaa» në tokët e Hamid bej Toptanit afër Shiakut, shkruan: «Midis të tjerave janë realizuar me sukses disa sipërmarjet bashkëpunimi në bujqësi. Më me rëndësi është ajo e Shoqërisë së Industrisë bujqësore të Shqipërisë».

«Përmirësime në një shkallë të gjerë që duan kapitale të mbëdha, si tharja e kënetave, nuk munt të bëhen po s'u ndryshuan normat juridike që regullojnë proprietetin e tokës në Shqipëri.»

«Ndryshimi i normave juridike që regullojnë proprietetin e tokës», domethënë, në gjuhën tonë të qveshur nga cipa e formulave të mbytura të mexhelesë kapitaliste, që t'u jepet kapitalistëve italianë e drejta të bëhen mallsjabinj në Shqipëri edhe të nisin kollonizimin sistematik të saj duke vendosur emigrantë italianë. Ja pse imperialistet italianë janë t'interesuar që të ndryshohet regjimi i proprietetit të tokës në Shqipëri. Prandaj edhe gazetë fashiste, nënë maskën e «shpëtimit» të bujkut nga sundimi i bejlerëve, po lëvdojnë Salembozën për reformën agrare që dotë bëjë.

Në realizimin e një farë reforme agrare është e interesuar edhe borgjezia shqiptare. Kriza e thellë ekonomike që ka plakosur Shqipërinë që kaqë vjet me radhë po e shpie vëndin drejt një katastrofe. Bujqësia, i vetëmi burim që mbante më këmbë sidò kudò gjallërinë ekonomike të vëndit, ka arire në buzë të greminës. Ka disa vjet që vëndi nuk bën mjaft bereqet sa për të ngingjur popullin me bukë, prandaj vit për vit po importohet gruri dhe misri me sasi të mbëdha që rëndojnë mi ballancën e tregëtisë së jashtme. Bujku dhe katundari, të rjepur prej beut, agaji, dhjetarit, fajdexhiut dhe tregëtarit-spekulonjësit, të shtypur prej çmimeve të larta dhe taksave të rënda, kanë arirë më një shkallë sa që nuk kanë as me se të blejnë plaçka, që të fitojë fabrikanti dhe tregëtari, as ç't'i paguajnë shtetit, për të mbajtur aparatit burokratik. Prandaj përfaqësionjësit e borgjezisë, si Xoxa me shokë, janë alarmuar tepër edhe po bërtasin se «neve të gjithë duhet të bëjmë ca sakrifica për të shpëtuar nga uria dhe vdekja një pjesë të madhe të popullsisë së katundeve». Po me që Xoxa me shokë s'kanë ç'të sakrifojnë, vjen vetiu që kjo thirje, e shkaktuar nga frika përpara revolucionit që do t'i qërojë një herë e mirë hesapet me regjimin e sotmë, u drejtohet bejlerëve, të cilët s'kuptojnë se u duhen bërë disa koncesione të vogla një pjesës së katundarëve për të siguruar më mirë sundimin e tyre.

Këto janë arësyt që e shtynë Ahmet Zogun të shpallë reformën agrare, e cila na paraqitet prej lëpushkave të regjimit si një masë që ka për të shpëtuar bujkun shqiptar nga robëria shekullore me mjerime të panumërta.

Të shohim tani se si kanë ndër mënt ministrët e «L. M.»-së t' a shpëtojnë bujkun nga zgjedha ekonomike. Në një intervistë me një gazetar italian, Hiqmet Delvina deklaronte se «Shteti do t' i sigurojë bujkut pagesën e tokës dhe të shtëpisë që do t' i jepet.» E par' e punës kjo provon edhe një herë se bejlerëve do t' u paguhet me të tepër «haka» e tokës dhe e kasolleve ku rojnë bujqët. Për këtë në s' kishim asnjë dyshim me që në mbretërin' e Salembozës e drejta e pronësisë është e shëndë, siç tha Mehdi beu. Po në qoftë se shteti do t' u shpërblejë bejlerëve atë pjesë të tokës që do t' u jepet bujqve, këtë nuk do t' a bëjë pse i dhimbet bujku, pse shteti i sotmë është një maqinë për të rjepur kllasët punëtore për hesap të bejlerëve dhe të borgjezisë. Pra këto të holla fundi fundit do të dalin prapë nga kurizi i bujqve edhe me gjithë fajdë e shumë bishtra të tjera. Po ku do t' i gjejë shteti tër' ato të holla që do të duhen për të paguar proprietarët e «pronjësuar». Mjafton të hedhim një sy mi buxhetin e klikës që shton sot në Shqipëri që të kuptojmë se deklarata e ministrit të Salembozës është një profkë demagogjike edhe jo gjë tjetër. Nga të 28 milionë fr. ari të ardhurash që janë parashikuar në buxhetin e këtij viti. 13 do të prishen për ushtërinë, e cila mbahet që t' u shërbejë qëllimeve grabitëse të borgjezisë italiane në Ballkan. Kusuri prishet për të mbajtur aparatit burokratik, me fjalë të tjera për të paguar tërë atë varg memuresh dhe spiunesh të panumërta që rojnë e frvhen mi kuris të popullit punëtor të Shqipërisë*). Për bujqësinë janë caktuar vetëm 418.000 fr. ari, kurse «hobori mbretnor» i kushton popullit shqiptar 1 milion fr. ari. Kështu, kur mijëra binj të popullit po dergjen rrogëve dhe vuajnë për një copë bukë, aventurier' i Matit ka mbledhur në hoborin e tij soj e sorollop dhe po ron në një luks revolucionjës. Po nuk mjaftojnë motra e vëllezër, nipër e mbesa, reth pallatit salembozor është ngrëhur tërë një kope parazitësh e dallkavësh. Të pajosur me tituj pompozë e rogë të maimë, të cilat dalin prapë nga buxheti i shtetit. Tani ka filluar dhe epidemia e aniversareve. Po kremtohet dita e lindjes, e kurorëzimit të «L. M.»-së: s' është cudë që për së shpejti të kremtohet edhe dita q' u fejuar, dita q' u cefjuar, dita oë do të fijolet përsëri etj.; pastaj do të vijë radha e . . . mëmës mbretëreshë e babajt spiritual etj. etj. Të gjitha këto kremtime që po bëhen me një pomë të madhe në një kohë kur zija e bukës ka plakosur tërë Shqipërinë, u japin rastin një shumice memuresh e duaxhinjsh të mbledhen në Tiranë ku kërcasin ziafetet me gjellë bollëk, me shampanjë të shtrenjtë dhe shumë fjalë të nxehta patriotike dhe «adhurimi» për «L. M.»-në q' u mbush barkun dhe sidomos xhëpet.

Pastaj përvec 1 mil. që mer nga buxheti dhe përvec t' ardhurave nga cilligjet q' i fali «assembleja» bashkë me titullin mbret, Ahmet Zogu ka edhe rryshfetet që mer nga qeveria italiane për çdo copë të Shqipërisë q' u shtet kapitalistëve të «aleatës së madhe». Ky sistem u përdor në një shkallë të gjërë kur u nënshkrua traktati me famë të zezë i Tiranës dhe tani shpejt me rastin e shitjes së monopolit të vajgurit shoqërisë italiane «Agip».

Shitja e monopoleve është burimi i fundit për të shtuar të ardhurat e shtetit që po jep falimenton. Rezultati i kësaj politike është që sendet e monopolizuara bëhen objekt spekulacioni për një turmë aferistësh pa ndërgjegje si Mustafa Curi, Skëndo Pojani, Abduraman Krosi etj., dhe një mjet për të grabitur edhe më tepër popullin. Prandaj mungesa e vajgurit dhe e benzinës u bë një smundje kronike që kur u shiti në si monopol, ashtu siç ngjiste dhe ngjet akoma me kripën, shkrepset etj.

Kjo qeveri hajdutësh me maskën e «reformatorëve», që kane për devizë rëmbë të rembejmë, po ligja mos na kapë, përpigjet të kandisë popullin me fjalë demagogjike se ajo është në gjendje të përmirësojë jetën e masave punëtore të Shqipërisë.

Nga këto nuk duhet nxjerrë konkluzioni se një farë reforme agrare nuk munt të bëhet prej regjimit të sotmë në Shqipëri. Reforma do të bëhet sigurisht me që këtë e lypin interesat e atyreve që sundojnë sot në vendin tonë, interesat e imperializmës italiane. Po kjo reformë do të bëhet një shteg

*) Në këto shpenxime nuk hyjnë kështet e huas 50 milionësh. Me ndërhyrjen e interesuar të Duces qeveria shqiptare siguroj shtyrjen e pagesës së këtyre kështeve, po ky moratorium për dy vjet që ju dha qeverisë shqiptare nuk do të ketë rezultate tjetër veç se të shpejtojë zaptimin e doganave dhe të monopoleve të Shqipërisë nga an' e qeverisë italiane.

për të grabitur edhe më tepër katundarin e varfër duke e shtërnguar të bëjë një punë shumë më intensive se sot. Për të realizuar këtë reformë do të formohet nonjë bankë bujqësore me kapital të huaj ose do t' i jepet një hua e dytë qeverisë shqiptare, që t' u paguhet proprietarëve çpërblimi për tokët e «pronjësuar» që do t' u ndahen bujqve. Bujqët që do të çkaputen nga zgjedha e bejlerëve do të bijen në kthetrat e financistëve të regjir, të cilët dinë të ekspluatojnë viktimen e tyre me mënyra më të stërholuara dhe shumë më grabitëse se bejlerët. Atëhere do të hyjë në vullë hipoteka, njëci kllasik në duart' e kapitalistëve për të eksproprijuar dhe për të futur nënë zgjedhën e tyre ekonomike katundarët e vegjël që kanë një copë tokë.

Po katundari i varfër s' ka ç' a bëjë një copë tokë të thatë edhe sikur t' ja japin (me para natyrisht). Ati i duhen qetë, pllugu, fara, traktori dhe shumë sende të tjera për të punuar tokën. Këtë, shteti i sotmë nuk është në gjendje që t' ja japë. Atëhere katundari do të shtërngohet të marrë para hua ku të mundë dhe me sa për qind të mundë, që të sigurojë jetën e familjes dhe të paguajë kështet për tokën që do t' i shitet me një çmim të shëndoshë për të ndrequr buxhetin e çkatëruar të bejlerëve.

Pastaj dhe në u dhëncin tokë, do t' u japin shumë atyre bujqve që punojnë nëpër cilligjet e bejlerëve, kurse shumica e madhe e katundarëve të lirë që janë pa një pëllëmbë tokë do të vazhdojnë jetën e tyre të pasiguruar dhe plot mjerime gjersa të vazhdojë regjimi i sotmë.

Reforma agrare që po përgatitin Mehdi beu me Said bejnë do të bëhet një mjet spekulacioni mi kuris të katundarëve të varfër dhe do të sigurojë pasurimin e një pakice agallarësh të katundeve. Kapitalistët e huaj, duke përdorur bankën bujqësore ose huan që do t' i japin qeverisë së «L. M.»-së, do të shtijnë në dorë tokët që do t' u ndahen bujqve. Kështu do të shpejtohet procesi i koncentrimit të tokës shqiptare në duart' e kapitalistëve italianë, procesi që ka nisur që kur shoqëritë italiane filluan të marin me qira tokët e bejlerëve për 99 vjet. Përvec kësaj nuk duhet kujtuar se e tërë toka e bejlerëve do të «pronjësohet», atyre do t' u lihet sigurisht një pjesë e shëndoshë, të cilën ata do t' a përdorin për të rjepur përsëri po a'a katundarët të varfër.

Reforma agrare që po u premtan katundarëve qeveria e sotme nuk do t' a zgjidhë çështjen agrare në Shqipëri, nuk do t' a shpëtojnë bujkun nga zgjedha shekullore. Përkundrazi duke futur në katund paranë, kontratën dhe ekspluatimin kapitalist, kjo reformë do të sjellë me vehtë aspërmin e luftës së kllaseve, do të forcojë proletarizimin e masave të katundarëve të varfër. Kështu katundarët e varfër do të binden me eksperiencën e hidhur të reformës agrare se s' kanë përsë të presin përmirësimin e gjendjes së tyre nga qeveria e sotme, e cila u shërben interesave të bejlerëve, të kapitalistëve të vendit dhe të imperialistëve të huaj. Dhe atëhere ata do të binden se për të shpëtuar një her' e mirë nga robëria e urrejtur, nga kthetrat e urisë dhe të ekspluatimit të pamëshirtë, duhet shëmbur me revolucion regjimi i sotmë.

Që të dalin të fituar në këtë luftë decizive për bukë dhe liri, katundarët kanë nevojë për një ndihëqës. Gjers me sot katundarët e Shqipërisë, në luftën e tyre kundër sundimit shekullor të bejlerëve, kanë qënë të ndihëqur prej borgjezisë, e cila kurdoherë i ka tradhetuar interesat e katundarëve duke bërë kompromize me bejlerët. Kështu ngjau edhe me 1924, kur përgatitjet revolucionari i qërshorit katundarët i thërrisnin të rëmbëjnë armët për të thyer zinxhirët e zgjedhës shekullore. Po me të formuar «kabineti demokratik» ministri i brëndëshëm dhe i luftës filluan të «marin masa» kundër bashkimit, që lëftonte për realizimin e parullave të revolucionit.

Po sot, me shvillimin e kapitalizmës në Shqipëri po shvillohet dhe po forcohet kllasa punëtore, e cila ekspluatohet pa masë nënë regjimin e sotmë dhe ka interesa të përbashkëta me shumicën e madhe të katundarëve.

Kllasa punëtore e koncentruar në qendrat ekonomike dhe politike më me rëndësi të vendit, është ajo që do të udhëheqë luftën revolucionare të katundarëve dhe të vegjëlisë së ovteteve për të rëzuar sundimin e bejlerëve, të borgjezisë dhe të imperialistëve të huaj që përfaqëson qeveria e Ahmet Zogut. Kjo luftë e përbashkët e punëtorëve, e katundarëve dhe e vegjëlisë së ovteteve do të triumfojë nënë udhëheqjen e partisë revolucionare të proletariatit shqiptar. Triumfi i revolucionit në Shqipëri do të sjellë në fuqi diktaturën e punëtorëve dhe të katundarëve. Vetëm atëhere katundarët e varfër do të marrin pa asnjë çpërblim tokën e konfiskuar të bejlerëve dhe të agallarëve, edhe buxheti i shtetit do të përdoret për të përmirësuar jetën e masave punëtore.

Tari Lumani

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗ ΓΙΟΥΓΟΣΛΑΒΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ «ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ»

Ο Δρ. Άμφελ-Βερολίνο

Στις 13 του Δεκέμβρη διοργάνωσε ο Σύνδεσμος «Ελεύθερα Βαλκάνια» στο Künstlerhaus του Βερολίνου, Bellevuestrasse 3, μια άνοικτη συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη милитарιστική-φασιστική κυριαρχία της βίας στη Γιουγκοσλαβία και στην εθνική καταπίεση των βαλκανικών λαών και των εθνικών μειονοτήτων. Ύστερα απ' τις άριστες αγορεύσεις των ρητόρων και τη μεγάλη απήχηση που θρήκε η συγκέντρωση αυτή στο κοινό, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν μια απ' τις πιο αποτελεσματικές άνοικτες ενέργειες ενάντια στο φασισμό στα Βαλκάνια που έλαβαν χώρα το τελευταίο καιρό στο εξωτερικό.

Η συγκέντρωση έλαβε χώρα κάτω απ' τη προεδρία του γνωστού συγγραφέα και καλλιτέχνη Χέρβαρτ Βάλδεν, εκδόχου του περιοδικού «Der Sturm».

Πρώτος πήρε το λόγο ο πρώην πρωθυπουργός της Αλβανίας

Φαν Νόλι

Η περιγραφή που έκανε για τη καταπίεση και τον εκσπερμισμό των Μακεδόνων και των Αλβανών στη Γιουγκοσλαβία, δείχνει καθαρά την εξοντωτική πολιτική της милитарιστικής δικτατορίας κάτω απ' την αρχηγία του βασιλέως Αλεξάνδρου. Το ότι μπρός σ' αυτά τα πασιγνωστά γεγονότα σιωπά η Κ.Τ.Ε., δίνουν στον Φαν Νόλι το δικαίωμα να συμπεραίνει ότι μόνο η δράση των ιδίων καταπιεζομένων λαών με σκοπό τη δημιουργία μιας Όμοσπονδίας ελευθέρων εθνικών εργατο-αγροτικών Δημοκρατιών μπορεί να δώσει ένα τέλος στην ανυπόφορη αυτή κατάσταση. Έξοχα χαρακτηρίζει ο Φαν Νόλι το προδοτικό ρόλο του Άχμετ Ζογού σαν πράκτορα του ιταλικού ιμπεριαλισμού. Κάτω απ' τη κυριαρχία του «σωτήρα αυτού της πατρίδας» υφίσταται ο λαός μια χρόνια πείνα, ενώ ο ίδιος ο σωτήρας παίρνει για τον εαυτό του 15% των εσόδων του κράτους, ξοδεύει δε για τους συμμορίτες και τους έμμοιθους του άλλα 55% των εσόδων. Ο Φανόλι κατηγορεί με αριθμούς και άποδείξεις! Έδειξε το δρόμο που πήρε ο Άχμετ Ζογού για να δξύνει κάτω απ' τη προστασία του Μουσοσολίνι την ιταλο-γιουγκοσλαβική ρήξη μέχρι άμεσου κινδύνου πολέμου.

Ο Δρ. Μπάρτοσεκ-Τσεχοσλοβακία

δείχνει τη τεράστια επίδραση της νικηφόρου προλεταριακής επανάστασης στη Ρωσία, πάνω στους εργαζομένους του κόσμου όλου. Σχεδόν σ' όλες τις χώρες απαντά η μπουρζουαζία με εξαιρετικούς νόμους και με βίαια μέτρα. Οι εκτελεστές της αντίδρασης χρησιμοποιούν τις μεσαιωνικές μεθόδους βασάνων για να εκβιάσουν όμολογίες. Ο αντιπολιτευόμενος τύπος, οι οργανώσεις και τα κόμματα απαγορεύονται στη Γιουγκοσλαβία, π. χ. διαλύθηκε ακόμη και η λήγα για τα δικαιώματα του ανθρώπου. Συνεχώς αναφέρει ο αγορευτής νέες εικόνες δολοφονίας και βίας. Μόλις οι μελλοντικές γενιές θα είναι σε θέση να αναμετρήσουν την όλη έκταση των τερατογυριών που τους άνοιξαν τον δρόμο προς την ελευθερία.

Ο δικηγόρος Φουρνιέ-Παρίσι

εισηγείται ύστερα από μια μικρή περιγραφή συγκινητικών γεγονότων της δίκης του Κίσιναφ της Ρουμανίας των οποίων ήταν από-πτης μάρτυς τις πληροφορίες του γάλλου δικηγόρου Μπερτόν που είχε αποσταλεί στην δίκη των «52» στη Σόφια, αφού ο ίδιος ήταν εμποδισμένος να λάβει μέρος στη συγκέντρωση. Η κατάσταση των πολιτικών καταδικών στις βουλγαρικές φυλακές είναι απάνθρωπη. 16 κοιλιά βαρειές άλυσίδες φέρνουν οι καταδικοί στα χέρια και στα πόδια. Τα παραμικρότερα «παραπτώματα» και διαμαρτυρίες, τιμωρούνται με απομονωτική φυλάκιση σε ένα κελλί χωρίς φως, χωρίς αέρα και σρώμα, με μόνο ψωμί και νερό και δεμένοι τέ βαρειές άλυσίδες. Όταν ο Μπερτόν θέλησε να επισκεφθεί την Γαλλίδα Άδελε Νικολόβα, η οποία καταδικάστηκε το 1925 σε θάνατο γιατί φιλοξένησε έναν επαναστάτη, και της εδόθηκε έπειτα χάρη καταβάλλοντας τη ποινή της σε 15 χρόνια φυλάκισης, δεν του εδόθηκε η άδεια.

Ακόμα και απ' τους πιο χοντρούς τείχους των φυλακών της Βαλκανικής παίρνουν τα βασάνια των πολιτικών καταδικών και τρανάζουν τη συνείδηση των εργαζομένων του κόσμου όλου.

εισηγείται πάνω στο ταξίδι του στα Βαλκάνια Τρομοκρατία στη Γιουγκοσλαβία σε πάθε -θήμα. Καμιά συνομιλία με ξένους χωρίς μάρτυρες: δεν ξαίρει πανείς ποτέ αν πέσει θύμα κανενός πολιτικού πράκτορα. Κάθε ελεύθερη εκδήλωση της γνώμης τιμωρείται άσπρηά. Ένα παράδειγμα: Στο Ζαγκρέμπ ιδρύθηκε ένα δικηγορικό έπιμελητήριο για τη Κροατία. Κατά τη σύνταξη ενός χειροεστηρίου τηλεγραφήματος προς τον βασιλέα, πρότεινε ένας δικηγόρος να προστεθεί στο τηλεγράφημα ή παράκληση της επαναφοράς απ' το βασίλειά των άστικών δικαιωμάτων. Για τη πρόταση ψήφισαν πολλοί δικηγόροι, όλοι αυτοί συνελλήφθηκαν την επόμενη μέρα! 300 Κροάτοι δικηγόροι προσεφέρθηκαν για την υπεράσπιση. Η δίκη διεξήχθη με αποκλεισμένο το κοινό, οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν. Η δικτατορία αυτή ή οποία θέλει να διατηρήσει στη Γιουγκοσλαβία την ήγεμονία των Σέρβων πάνω σ' όλες τις εθνικότητες, είναι αλύπητη ενάντια σε κάθε, ακόμη και στη παραμικρότερη κριτική.

Το σοσιαλιστικό κόμμα διαλύθηκε. Με τους κομμουνιστές δε τολμά πανείς να συμφωνήσει άνοικτά, το σέβας όμως μπρός στην ιδέα του κομμουνισμού είναι άπαραγνώριστο!

Η λανθασμένη πληροφόρηση του γερμανικού τύπου σχετικά με τη Γιουγκοσλαβία πρέπει να χαρακτηριστεί συνυπεύθυνη για το ότι το κοινό είναι τόσο λίγο πληροφορημένο σχετικά με τις πραγματικές συνθήκες.

Ζωηρά επιδοκίμαστηκε ή δήλωση του Δρ. Άμφελ, ότι αποδείχτηκε άδύνατη ή άναμνη ή ενός διαθήματος εκ μέρους της Κ.Τ.Ε.

Γι' αυτό πρέπει ή ευρωπαϊκή κοινή γνώμη να παρακολουθεί με άνοικτά μάτια τα γεγονότα στη άνήσχη αυτή γωνία του κινδύνου ενός πολέμου.

Ο Μαρσέλ Βιγιάρδ-Γαλλία

δείνει μια άκριθη εικόνα της οικονομικής, εθνικής και κοινωνικής καταπίεσης του μακεδονικού λαού κάτω απ' τη βίαιη κυριαρχία των Βουλγάρων, Ελλήνων και ιδίως των Σέρβων. Τα βασάνια του μακεδονικού λαού είναι τόσο αρχαία όσο και ο άπκλευθερωτικός του άγώνας, τα θύματα του δε άλογάριαστα. Μόνο το 1928 δολοφονήθηκαν στη σερβική Μακεδονία 300 Μακεδόνες. Απ' το 1922-29 σκοτώθηκαν στη βουλγαρική Μακεδονία 1500 Μακεδόνες, 1000 μακεδόνες ζργάτες λυώνουν στις σερβικές φυλακές, καταδικασμένοι σε χιλιάδες χρόνια φυλάκιση. Τα βασάνια του μακεδονικού λαού είναι τόσο τεράστια, που ο άγώνας του γίνεται το φυτίλι στη πυρραποθήκη της Βαλκανικής. Βοήθεια δεν περιμένεται ούτε απ' τις μεγάλες δυνάμεις, αλλά μόνο απ' τον άγώνα όλου του μακεδονικού προλεταριάτου εν συνδυασμώ με το προλεταριάτου του κόσμου όλου. Μόνο με το γκρέμισμα του ύπάρχοντος κοινωνικού συστήματος και με την εγκαθίδρυση μιας Όμοσπονδίας ελευθέρων εθνικών εργατο-αγροτικών Δημοκρατιών στα Βαλκάνια είναι δυνατή ή άπελευθέρωση της Μακεδονίας.

Ο Πορφυρογένης-Ελλάς

περιγράφει τη κατάσταση κάτω απ' τη βίαιη κυριαρχία του Βενιζέλου. Δείχνει τον άγώνα των επαναστατών εργατών και αγροτών κάτω απ' την όδηγία του Κομμουνιστικού Κόμματος, τη συνεχώς αυξανόμενη αντίδραση του άναπτυσομένου φασισμού στην ελληνική Μακεδονία.

Ένας γιουγοσλάβος έμικράντης

έξελισσει μια φρικτή εικόνα της βίαιης κυριαρχίας της σερβικής ήγεμονίας από τότε που ύπάρχει ή Γιουγκοσλαβία. 3964 σκοτωμένοι, 40.000 φυλακισμένοι. Κατά το τελευταίο έτος δολοφόνησε ή милитарιστική-φασιστική δικτατορία 56 πολιτικούς καταδικούς απ' τις γραμμές των εθνικο-επαναστατικών οργανώσεων, και πρώτ' απ' όλα του Κομμουνιστικού Κόμματος. Αυτό είναι ή συνέπεια μιας κρυφής διαταγής του ύπουργείου των εσωτερικών, κατά την οποία οι κομμουνιστές πρέπει να «αποτελειώνονται στη φυλακή». Για το κεφάλη κομμουνιστών αρχηγών τέθηκε άβοιθές 50.000 δηναρίων. Ο κατάλογος των δολοφονηθέντων άναγνωρίστηκε έπίσημα σε άπάντηση προς σόν «Manchester Guardian», προσετέθει μόνο ή

κυνική δήλωση, ότι οι δολοφονηθέντες είναι κομμουνιστές. Οι δολοφονίες των αρχηγών της Κομμουνιστικής Νεολαίας και του Κομμουνιστικού Κόμματος δεν τράκισαν την βιαιότητα της θέλησης της εργατικής τάξης στη Γιουγκοσλαβία. Στόν αγώνα των καταπιεζομένων τάξεων, εθνικοτήτων και εθνικών μειονοτήτων βρίσκεται το Κομμουνιστικό Κόμμα στη πρώτη γραμμή!

Ό Πετρασκάνου-Ρουμανία

Ξεσκεπάζει τις ψευτείες για τη δημοκρατικότητα της κυβέρνησης Μάνιου στη Ρουμανία. Καμμία ελευθερία τύπου, τα συνδικάτα, οι επαναστατικές εργατικές οργανώσεις είναι διαλελυμένες. Στη Δομπρουτσά και στη Βεσσαραβία απόλλοτριούνται οι χωριάτες, ή δέ γη τους μοιράζεται στους άξιωματικούς, 350.000 άργοι χωρίς ύπο-

στήριξη. Ό απειλητικός κίνδυνος φασισμού προχαρεί. Η Ρουμανία είναι ή προφυλακή του επικείμενου πολέμου των ιμπεριαλιστών ενάντια στη Σοβιετική Ρωσία.

Ένα ψήριμα στο οποίο εκφράζονται ανάλογα με τις αγορεύσεις των ρητόρων τα μέτρα αγώνος και διαμαρτηρίας ενάντια στην εθνική και ταξική καταπίεση στα Βαλκάνια, και ιδίως στη Γιουγκοσλαβία, για το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των βαλκανικών λαών, για την Όμοσπονδία των ελευθέρων Δημοκρατιών των εργαζομένων στα Βαλκάνια, διαβάστηκε απ' τον δικηγόρο Δρ. Όρπουχ και γέφυκε όμόφωνα δεκτή. Χωρίς αμφιβολία ή διοργάνωση αυτή είναι ένα σπουδαίο θημαστόν αγώνα ενάντια στους βίαιους κυρίαρχους της Βαλκανικής!

Ρούντολφ Στάινγκουτ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΡΙΣΤΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΑΖΩΝ

Η οικονομική κρίση παίρνει πάντα όξύτερη μορφή. Η συνέπεια είναι μια έξαιρετικά ζωηρή κίνηση των μαζών. Μια γραμμή από εργατικές άπεργίες και άγροτικές διαδηλώσεις εκφυγνώνται. Τις τελευταίες μέρες προσετέθει σ' αυτές μια επιβλητική κίνηση των φτωχών φοιτητών στην Άθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Μαζί με την έξαιρετική όξυνση της κρατικής τρομοκρατίας, ή οποία νομιμοποιήθηκε με τη ψήφιση του περιφήμου άντικομμουνιστικού νόμου προς προστασία του κράτους και του κοινωνικού καθεστώτος, παρατηρείται επίσης μια σχετική δραστηριότητα των οικονομικών οργανώσεων της μπουρζουαζίας, ή οποία επιδιώκει το σκοπό της οργανωμένης, ενωμένης και συστηματικής αντιμετώπισης του κινήματος της εργατικής τάξης για την υπεράσπιση των όρων της ζωής της και των κεκτημένων δικαιωμάτων της. Έτσι συγκεντρώθηκαν στην Άθήνα (κατά τη «Καθημερινή») στις άρχές του Δεκέμβρη οι διάφορες καταλιστικές οργανώσεις, ό Σύνδεσμος των Έλλήνων Βιομηχάνων, ή Ένωση των Έλλήνων Έργοπιστών, ή Καταμετορική Όμοσπονδία της Ελλάδος, ό Έμπορικός και Βιομηχανικός Σύλλογος Πειραιώς, οι κατανομιχάνοι και μια γραμμή άλλων οργανώσεων, για σά οργανώσουν ένα ενιαίο μέτωπο ενάντιον των εργατών και για νά λάβουν μέτρα για την «άνορθωση της οικονομίας» και την «άποκατάσταση της πειθαρχίας» μέσα στους εργάτες. Η οργανωθείσα επιτροπή, κάτω απ' τη προεδρεία κάποιου κ. Νέγγη, δημοσίευσε μια δήλωση, ή οποία όρίζει για πρόγραμμα «την επαναφορά της πειθαρχίας μέσα στους εργάτες, την ένταξη της παραγωγής και τη μεγαλύτερη της παραγωγικότητας του εργάτη», δηλαδή τη συστηματοποίηση, και προβλέπει τη «κοινή ύμνη» ενάντια στην επίθεση των εργατών.

Η επαναστατοποίηση της εργατικής τάξης εξ αίτιας της δύσκολης της θέσης χαρακτηρίζεται με τα όδοφράγματα του Άγρινίου. Με την έκρηξη ενός νέου άπεργιακού κινήματος που έκδηλώνεται με τη τωρινή άπεργία των εργατών ηλεκτρολισμού και φωταερίου Άθηνών-Πειραιώς και των τροχιοδρομικών Άθηνών-Πειραιώς, και Θεσσαλονίκης. Η άπεργία εμφανίζεται ως αγώνας για το 13 μισθό. Στην άπεργία παίρνουν μέρος 5900 εργάτες. Ό άπεργιακός αγώνας εξακολουθεί άκομα. Η άλληλεγγύη και οι έκδηλώσεις συμπαιθείας των άλλων στρωμάτων της εργατικής τάξης αποτελούν μια έγνήση για τη νίκη των εργατών.

Παράλληλα μ' αυτό άρχισε μια κίνηση μέσα στους χωριάτες. Η μεγάλη συνεχιόμενη πτώχευση και έκπρωλετάρηση της άγροτιάς κάτω απ' το βάρος των τεράστιων φόρων που είναι υποχρεωμένοι νά πληρώνουν στο κράτος, και συνεπεία της σταθερής ύψωσης των τιμών των βιομηχανικών προϊόντων με ένα σύγχρονο και εν μέρη τεχνικό κατέδασμα των τιμών των άγροτικών προϊόντων (καπνός), φέρνει σε άπελσία τις πλατείες μάζες της άγροτιάς. Ένα μεγάλο μέρος απ' αυτούς πάγει στις πόλεις όπου χρησιμεύουν για νά σπάνουν τα μεροκάματα και για μεγαλώνουν το τεράστιο στρατό των άέργων. Οι περισσότεροι όμως μένουν έξω στην ύπαιθρο, όπου αποτελούν μέσα σ' όλα το παραχοποιο στοιχείο. Η συγκεκριμένες αιτίες όμως των τελευταίων «ταραχών» και διαδηλώσεων είναι δύο γεγονότα: πρώτον, ή αύξηση της καπνικής παραγωγής του τ. έ. κατά 50% και ή έξ αιτίας αυτής πώση της τιμής του καπνού κατά το ήμισυ και δεύτερον ή καταστροφή της παραγωγής της σταφίδας στη Κρήτη και στη Πελοπόννησο εξ αίτιας της κακοκαιρίας, και ή μ' αυτή σχετιζόμενη καταστροφή των σταφιδοπαραγωγών, οι όποιοι χάνουν το ψωμί τους. Η σάση της κυβέρνησης ή οποία δέ βοηθεί τις πεινασμένες αυτές μάζες των άργωτων προξένησε την έκρηξη της μεγάλης αυτής αγανάκτησης των πλατειών μαζών. Σε πολλά μέρη της χώρας, στη Μακεδονία (Αγκακάδας, Κιλκίς), στη Κρήτη και τέλος στη Πελοπόννησο έλαβαν χώρα διαδηλώσεις της άγροτιάς. Έν όλω διαδήλωσαν 11.000 Άγρότες κάτω απ' την άδηγία των οργανώσεων των, για τις όποιες πρέπει νά τονιστεί ότι βρίσκονται σε άχρεία των άργωσιών, δηλαδή των μεγαλοαργωτικών επιχειριών. Αυτό όμως δέν είναι και τόσο σπουδαίο, Σπουδαίο είναι, ότι αυτές

οι άντιδραστικές διοικήσεις αναγκάστηκαν κάτω απ' τη πίεση των πεινασμένων χωριάτων νά οργανώσουν τέτοιες μαζικές διαδηλώσεις. Οι άγρότες εκφράζουν τη θέληση τους για αγώνα στα ψωφίματα τους. Άπαιτησαν μέσα σ' όλα τη κατέργηση των τωρινών φόρων και την επιβολή ενός προοδευτικού φόρου πένω στο καθορό εισόδημα, τη πλήρη διεξαγωγή της άγροτικής ματαρρύθμισης και άλλα. Έδήλωσαν όμως, και εδώ βρίσκεται ή ουσία, ότι, αν ή κυβέρνηση δέν εκπληρώσει τα αιτήματα τους, θα οργανώσουν έν οπλα συλλαλητήρια για νά επιβάλουν τα αιτήματα τους δια της βίας. Χαρακτηριστικό για τη διάθεση αυτή των άργωτων είναι το έξής συγκεκριμένο γεγονός. Κατά τη «Καθημερινή» (μια μοναρχική έφημερίδα) συγκεντρώθηκαν στο χωριό Μαλεβύτι (στη Κρήτη) πάνω από 300 χωριάτες για νά διαδηλώσουν για τα αιτήματα τους. Χωροφυλακή προσάθησε νά διαλύσει τη διαδήλωση αυτή, έπακολούθησε μια σύγκρουση κατά την όποια έπεσαν προβολισμοί και απ' τα δύο μέρη, οι χωριάτες κατόρθωσαν τέλος νά άποβλήσουν όλη τη χωροφυλακή. Μόνο με την άποστολή ισχυρών δυνάμεων χωροφυλακής κατορθώθει νά άποκατασταθεί ή ήσυχία. Αυτό σημαίνει ότι οι άγρότες χρησιμοποιούν ήδη στη πάλη τους επαναστατικά μέσα, και αυτό παρ' όλη την ήγεια απ' τους λεγόμενους άγροτικούς.

Και τέλος μερικά λόγια για τις φοιτητικές ταραχές. Η άντιδραστική κυβέρνηση του Βενιζέλου του κοινοβουλευτικού δικτάτορα της Ελλάδας, δημιούργησε εν συμφωνία με τις πανεπιστημιακές άρχές, μια πανεπιστημιακή κατασάση, ή οποία έχει για σκοπό νά άποκλείσει απ' τη σπουδή τις πλατείες μάζες των φοιτητών που κατάγονται από τους προλεταριακούς κύκλους και απ' τα φτωχευμένα στρώματα της άγροτιάς και την μικροαστών των πόλεων. Δηλαδή: γίνεται ή προσπάθεια στη πράξη, για τη διαφύλαξη της άνωτέρας σπουδής άποκλειστικά για τη προνομιούχο τάξη. Αυτή ή άντιδραστική επίθεση συνάντησε τη πιο μεγάλη αντίσταση εκμέρους των φοιτητικών κύκλων, και κατέληξε ύστερα από μακρές προστριβές με μια γενική άπεργία των φοιτητών. Όπως μπορούσε κανείς να προβείθε επενέθει άμέσως ή άστονομία. Μεταχειρίστηκε τους φοιτητές με ένα πρωτακουστο φτηνώδικο τρόπο. Έλαβαν χώρα μεγάλες συγκρούσεις μεταξύ της άστονομίας και των φοιτητών, κατά τις όποιες σημειώθηκαν πολλοί πληγωμένοι και απ' τα δύο τα μέρη. Συλλήψεις και καταδικές γένηκαν κατά μάζες. Η άπεργία των φοιτητών στην όποια παίρνουν μέρος 4000 φοιτητές συνεχίζεται τώρα δύο εβδομάδες. Το τέλος της δέν μπορεί νά παντευθεί. Οι φοιτητές είναι εν πάσει περιπτώσει άποφασισμένοι νά διεξάγουν τον αγώνα τους ως τη πλήρη εκλήρωση των αιτημάτων των.

Αυτά είναι με λίγα και γενικά λόγια τα γεγονότα που εξέλυσονται σήμερα στην Ελλάδα. Η ελληνική μπουρζουαζία όμως, αυτός ό ποτός πράκτορας του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, ή οποία έγωνίζεται για την άνορθωση της οικονομίας της εις βάρος των πλατειών μαζών, ή οποία ελπίζει να έξέλθει απ' την οικονομική της κρίση με ένα πόλεμο και σε πρώτη γραμμή με το πόλεμο ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, τον όποιο και ετοιμάζει πυρετωδώς, θα γελαστεί οικτρά. Τα εν όλίγοις περιγραφέντα γεγονότα είναι μια άπόδειξη για το ότι, στην Ελλάδα και εν συνδυασμώ μ' αυτήν σ' όλη τη Βαλκανική, άνοίγεται μια νέα εποχή, ή εποχή της τεράστιας επαναστατικής άνόδου των μαζών.

Ό άπελευθερωτικός αγώνας των καταπιεζομένων εθνών στα Βαλκάνια συνδέεται πάντα και πιο στενά με των άπελευθερωτικό αγώνα των καταπιεζομένων και εκμεταλλυομένων εργατοαργωτικών μαζών. Άκόμη δέ περισσότερο, όσο οι βαλκανικές κυβερνήσεις περιπίπτουν σε μεγαλύτερη πολιτική και οικονομική έξάρτηση από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Έτσι ή άριστεροποίηση της εργατικής τάξης και της άγροτιάς θα είναι ένας απ' τους πρώτους όρους του επιτυχούς αγώνος των εθνικοεπαναστατικών οργανώσεων.

Π. Μαύρος

بalkan فدراسیونی

هر اون بش کونده انتشار ایدر
بalkan مظلوم ملتريک و اقليتريک مجموعه سیدر

يوغوسلاويا مظالمندن قوصوه صحه سی

يوغوسلاويا حكومتك قانونه اداره اولنور بر حكومت اولديغي و بياض ال دنين غير مسئول بر قومه نك امر و اراده سی آلتنده ملكنده كي ملل مظلومه قان قوصودردیغي آروپا افكار عمومیه سنده بیلین قالمدی. يوغوسلاويا حكومتك: اداره سی آلتنده بولنان قروآت، سلون، بوشناق آرنآؤد، ماکدونیا، قره طاغلی ملتره قارشى پوليته سی معلومدر. عموم ملتری سلاو لاشدیرمق، حربلاشدیرمق، آرنآؤدی هر نه صورتله اولورسه اولسون احما. . . بالخاصه قوصوده احما، تهجیر، اشكجه، احراق حكومتك اوامر رسمیه سیله علی اجرا و تطبیق ایدیلکده در. قوصوده يوغوسلاويا ژاندارماريک، آغرار قومسینولريک قوصوه آرنآؤدینه قارشى ارتكاب ایتکده اولديغي باربارلقری بو غزته نك همان هر نسجه سنده اعلان ایتمشك بو مقاله ده يوغوسلاويا ژاندارماريک قوصوده كي اجراتك وسیقلى، مسنداتی بر تابلسنی یازیورم. بو تابلو آرنآؤد پارلامنتوستده 11 novembre 1929 ده جریان ایدن حرارتلی استیضاحات، مناقشات تابلسیدر. بو تابلوه قوصوده كي ژاندارما قره قول قوماندانلريک قانون نامه یاپدقلى شقاوتلر تکیل واثقیله، اسم، زمان، مکان تعیین ایدیلرک کوستریلیور.

مجیدبکر، رقه نك Bogda کونیدن Yerdević پوست قوماندانی اون باشی Marković طرفندن اورولمشدر. مجیدبکر نه فراری ایدی و نه ده محکوم ایدی.

وهلی بوغا، ینه Bogda کونیدندر. Rada, Perziq ژاندارمه لرندن بر ملازم طرفندن اورولمشدر.

تهلهز اسمائل و ناظم، اورغوش کونیدندر. غوستیواره کیدرکن بولده Marković, Bobović نامنده كي ایکی ژاندارما طرفندن 10 1928 ده اورولمشدر.

مسلم بایرام Senec قریه سی مختاری ایدی Terniq پوست قوماندانی اون باشی مارقوویچ طرفندن 1929 سنه سی حریرانك 8 نده ساعت اونده اورولمشدر.

یاقوب ابراهیم، Nivchta کونیدندر. ه تموز 1929 ده ساعت طقوزده غوستیوار دن عودت ایدرکن Niko Milavić ژاندارمه نفری طرفندن اورولمشدر.

زه کیر اسمائل، Presonici قریه سندن 15 تموز 1929 قضا مرکز ژاندارماسی چاوشی Kaprivic طرفندن اورولمشدر. بدبخت زه کیر بلدیبه رئیس: ایدی زهراب فضلی، Nickur قریه سندن 18 تموز 1929 Michrov پوست قوماندانی افرادندن اون باشی Lazovici طرفندن اورولمشدر. بو زوالی خانه سی اوکنده چولوق چوجوغی قارشوسنده باربارجه سنه اورولمشدر. راغب مختار، Gek قریه سندن 18 تموز 1929 ده رده قلیسی یاننده قضا قائممقامی طرفندن اولدیلمشدر. جنایتی قائممقام بالذات اجرا ایتمشدر.

ابراهیم نوری، دهره اهالی سندن در. هر کسک حرمتی قازانمش ناموسلی بر سیما اولان نو ذات حكومت طرفندن آلمش و بر دها نه ونه عودت ایتمه مشدر. عائله سی حكومته مراجعت ایتمش ایتسه ده بو بدبخت عائله رأسنك زه ده اولدیغی الآن عائله سی اوکر نه مه مشدر.

بو کونلرده پزده نده حكومت اون ایکی کشی (یاتاق) دیر دی به توقیف ایتمشدر افراد عائله لینه حكومت موقونيك زه ده بولندقری الآن بیلدرمه مکده در.

ایشته بویوک يوغوسلاويا حكومتی ژاندارماريک، مأمورلريک اشقیالقاری، بو باربارلقری دنیا هیچ بر مستبد حكومت بو قدر متجاسرانه یاپامامشدر. اهالیك آسایشی محافظه به مأمور هیئت خطاطه فقرا اهالی بی کیچهلری قره قولزه سوق ایدیور بوتون کیچه انواع اشکجه ایله بولدوریور و زوالی افراد عائله سی باباسز قالان تیملر قره قوله ابالری صورتیه جسارت ایده میور.

ایشته آروپانك بویوک حكومتلريک باشزه په شکش چکدیکی بویوک يوغوسلاويا حكومتی. . . يوغوسلاويا حكومتك بو طاشقین باربارلقری آروپا افكار عمومیه سی اودره جه آکلامشدرکه کچن هفته برلینك حر افکار منوره سی، يوغوسلاويا مظالمی حقدنه بر بویوک متیق ترتیب ایتدکلری، اوراده ملكتك اك بویوک طبقه سندن بر چوق حطیلرک يوغوسلاویاده یاپیلقدنه اولان مظالم و وخشترک بوتون صفحات بقیه سی دلائل و وثائق ایله افکار عمومیه به بیان ایدلکی برنسخه اولکی مقاله ده بحث ایتمشدم. امیدوارزه آروپا افکار عمومیه سی بویله قانون و حق نامه کل یوم شقاوتلر یاپان بویله بر حكومتك باربارلقری بر درجه به قدر دوردیرمش اولایلسین. . .

برلین پروفیسور کامل بالا

Adresse du journal:
LA FÉDÉRATION BALKANIQUE
Wien IX., Postamt 71. Postfach 50

SOMMAIRE
Notre nouvelle adresse: Wien, IX., Postamt 71, Postfach 50
Prière d'adresser tout envoi d'argent à „La Fédération Balkan. que
— Postscheckkonto No. D-73.796 Wien, Autriche“

Prix du numéro et abonnement pour
6 mois: Schillings 0.50 et 6 pour l'Autriche,
Dollars 0.10 et 1.20 pour tous les autres pays.

Texte croate (pages 2781—2785)

Redakcija: Godišnjica diktature u Jugoslaviji — Smrt i teror u Jugoslaviji i na Balkanu: R. Steingut: Protestna skupština saveza „Slobodni Balkan“ — L. P.: Odjek izložbe „Smrt i teror u Jugoslaviji“ — B. Pejani: U zemlji pokolja — R. Radev: Zatvaranje šefa Radičeve partije — N. Matijević: Divna fašistička družba — K. Ivačić: Vilko Begić ubijen?

Texte bulgare (pages 2785—2787)

Редакцията: Годишнината на югославянската диктатура — Убийства и терор в Югославия и на Балканите: Р. Щайнгут: Протестна акция на Съюза »Свободен Балкан« — П. Вилияме: Жените и мира на Балканите — Ж. Буке: Интернационалната Юридическа Конференция

Texte albanais (pages 2787—2789)

B. Pejani: Vendik klasik i masakrave — Tari Lumani: Reforma agrare dhe imperializma italiane në Shqipëri

Texte grec (pages 2790—2791)

P. Σιδώνη: Θάνατος και τρομοκρατία στη Γιουγκοσλαβία και στα Βαλκάνια — Π. Μάδρος: Η καταστροφή στην Ελλάδα

Texte turc (pages 2792)

پروفیسور کامل بالا: یوغوسلاویا مظالمندن قوصوه صحه سی